

T.C.
ERCIYES ÜNİVERSİTESİ
EĞİTİM BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ
EĞİTİM BİLİMLERİ ANABİLİM DALI
EĞİTİM PROGRAMLARI VE ÖĞRETİM BİLİM DALI

SINIF ÖĞRETMENİ ADAYLARININ VE SINIF
ÖĞRETMENLERİNİN ÇOCUK SEVME DÜZEYLERİNİN
İNCELENMESİ

Hazırlayan

Yıldız ÇAY

Danışman

Prof. Dr. Mustafa ŞANAL

Yüksek Lisans Tezi

Mayıs 2015

KAYSERİ

T.C.
ERCIYES ÜNİVERSİTESİ
EĞİTİM BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ
EĞİTİM BİLİMLERİ ANABİLİM DALI
EĞİTİM PROGRAMLARI VE ÖĞRETİM BİLİM DALI

SINIF ÖĞRETMENİ ADAYLARININ VE SINIF
ÖĞRETMENLERİNİN ÇOCUK SEVME DÜZEYLERİNİN
İNCELENMESİ
(Yüksek Lisans Tezi)

Hazırlayan

Yıldız ÇAY

Danışman

Prof. Dr. Mustafa ŞANAL

Mayıs 2015

KAYSERİ

BİLİMSEL ETİĞE UYGUNLUK

Bu çalışmadaki tüm bilgilerin, akademik ve etik kurallara uygun bir şekilde elde edildiğini beyan ederim. Aynı zamanda bu kural ve davranışların gerektirdiği gibi, bu çalışmanın özünde olmayan tüm materyal ve sonuçları tam olarak aktardığımı ve referans gösterdiğimi belirtirim.

Yıldız ÇAY

YÖNERGEYE UYGUNLUK

“Sınıf Öğretmeni Adaylarının ve Sınıf Öğretmenlerinin Çocuk Sevme Düzeylerinin İncelenmesi” adlı Yüksek Lisans Tezi, Erciyes Üniversitesi Lisansüstü Tez Önerisi ve Tez Yazma Yönergesi’ ne uygun olarak hazırlanmıştır.

Hazırlayan

Yıldız ÇAY

Danışman

Prof. Dr. Mustafa ŞANAL

Eğitim Programları ve Öğretim Anabilim Dalı

Prof. Dr. Remzi KILIÇ

Prof. Dr. Mustafa ŞANAL danışmanlığında Yıldız ÇAY tarafından hazırlanan “Sınıf Öğretmeni Adaylarının Ve Sınıf Öğretmenlerinin Çocuk Sevme Düzeylerinin İncelenmesi” adlı bu çalışma jürimiz tarafından Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Eğitim Bilimleri Anabilim Dalında yüksek lisans tezi olarak kabul edilmiştir.

27/ 05 /2015

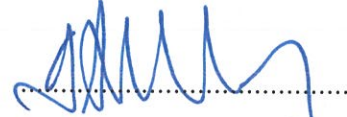
JÜRİ

İMZA

Danışman : Prof. Dr. Mustafa ŞANAL

Üye : Doç. Dr. Abdullah IŞIKLAR.....

Üye : Yrd. Doç. Dr. Savaş KARAGÖZ.....

ONAY:

Bu tezin kabulü Enstitü Yönetim Kurulunun 28/05/2015 tarih ve 07 sayılı kararı ile onaylanmıştır.

Enstitü Müdürü

Doç. Dr. Cevdet KIRPIK

ÖNSÖZ

Araştırmanın her aşamasında akademik bilgi ve deneyimlerinden yararlandığım, ilgi ve desteğini esirgemeyen, beni her zaman ve her konuda daha iyiye doğru yönlendiren ve motive eden tez danışmanım ve değerli hocam, Sayın Prof. Dr. Mustafa ŞANAL' a, sonsuz şükranlarımı sunarım.

Ayrıca bu aşamaya kadar gelmemde emeği geçen bütün öğretmenlerime, bana akademik bakış açısı kazandıran ve katkı sağlayan değerli üniversite hocalarıma, veri toplama sürecinde bana yardımcı olan okul/kurum idarecilerine, öğretmenlerine ve öğretmen adaylarına, tez yazım aşamasında yardımlarını esirgemeyen meslektaşım Mehmet BİLGİN hocama, çalışmam boyunca her zaman yanımda ve bana destek olan aileme, özellikle yoğun iş temposunda bana vakit ayıran kız kardeşim ve aynı zamanda meslektaşım Yeliz ÇAY' a teşekkür ederim.

Yıldız ÇAY

Kayseri, Mayıs 2015

SINIF ÖĞRETMENİ ADAYLARININ VE SINIF ÖĞRETMENLERİNİN ÇOCUK SEVME DÜZEYLERİNİN İNCELENMESİ

Yıldız ÇAY

Erciyes Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü
Yüksek Lisans Tezi, Mayıs 2015
Danışman: Prof. Dr. Mustafa ŞANAL

ÖZET

Öğretmenlerin sahip olmaları gereken özelliklerden birisi de öğretmenlerin çocuk sevme duygusuna sahip olmalarıdır. Öğretmenler çocuklara sevgi ile yaklaştıkları zaman öğrencilerin akademik başarıları yükselmekte ve onların okul ortamlarında disiplin problemlerinin de azaldığı belirtilmektedir. Bu araştırmada “sınıf öğretmeni ve sınıf öğretmeni adaylarının çocuk sevme düzeyleri” bazı değişkenlere göre incelenmiştir.

Araştırma ilişkisel tarama modeline dayalı betimsel bir çalışmadır. Araştırmaya katılan sınıf öğretmeni ve sınıf öğretmeni adaylarına “Kişisel Bilgi Formu” ve “Barnett Çocuk Sevme Ölçeği” uygulanarak, araştırmanın verileri toplanmıştır. Araştırma verilerinin analizinde bağımsız gruplar t testi, F testi ve Tukey anlamlılık testi kullanılmıştır. Araştırma sonucunda kız sınıf öğretmeni adaylarının çocuk sevme düzeylerinin, erkek sınıf öğretmeni adaylarından daha yüksek olduğu, sınıf öğretmenlerinin cinsiyetlerine göre çocuk sevme durumlarının farklılaşmadığı bulunmuştur. Çocuk kitapları okuyan sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinin, çocuk kitapları okumayan sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinden çocuk sevme düzeylerinin daha yüksek olduğu bulunmuştur. Sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinden çocuk haberlerini takip edenlerin, çocuk haberlerini takip etmeyen sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinden çocuk sevme düzeylerinin daha yüksek olduğu görülmektedir. 46 yaş ve üstü öğretmenlerin çocuk sevme düzeylerinin genç öğretmenlerden daha yüksek olduğu bulunmuştur. Sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeylerinin, sınıf öğretmeni adaylarından daha yüksek olduğu görülmektedir. Bu sonuçlar ilgili literatür ile tartışılarak araştırmacılar için önerilerde bulunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Çocuk; çocuk sevme; aday öğretmen; öğretmen.

CANDIDATE PRIMARY SCHOOL AND PRIMARY SCHOOL TEACHERS' LEVEL OF LIKING OF CHILDREN

Yıldız ÇAY

Erciyes University, Institute of Educational Sciences

Master Thesis, May 2015

Advisor: Prof. Mustafa ŞANAL

ABSTRACT

Liking of children is one of the features that teachers should have. It is pointed out that when the teachers approach children with love and affection, their academic success increases and the problems related to discipline in the school decrease. In this study, "candidate primary school and primary school teachers' level of liking of children" was analyzed regarding some variances.

The research is a kind of descriptive study based on relational screening model. The data of research was gathered by conducting Barnett Liking of Children Scale and Personal Data form to primary school and candidate primary school teachers attending to the study.

Research results show that liking of children level in female candidate primary school teacher is higher in comparison with male candidate primary school teacher. However, it was found that there were no significant differences between liking of children levels of teacher candidates with respect to gender. It was found that the level of liking of children is higher in primary school teachers and candidate primary school teachers reading children's book than the others. Research results show that the level of liking of children is much higher in primary school and candidate primary school teachers who know children's games. Among the primary school and candidate primary school teacher, the level of liking of children is higher in those who follow children news. It was pointed out that the level of liking of children is higher in elderly teachers who are 46 and over, than the younger teachers. It is seen that primary school teachers' level of liking of children is higher than the candidate primary school teachers' level of liking of children. These results were discussed with related literature and suggestions were given for the researchers.

Key Words: Child; liking of children; teacher; candidate teacher.

İÇİNDEKİLER

SINIF ÖĞRETMENİ ADAYLARININ VE SINIF ÖĞRETMENLERİNİN ÇOCUK SEVME DÜZEYLERİNİN İNCELENMESİ

BİLİMSEL ETİĞE UYGUNLUK	i
YÖNERGEYE UYGUNLUK	ii
KABUL ONAY	iii
ÖNSÖZ	iv
ÖZET	v
ABSTRACT	vi
İÇİNDEKİLER	vii
TABLolar LİSTESİ	ix
1. GİRİŞ	1
2. PROBLEM CÜMLESİ	11
2.1. Alt Problemler.....	11
2.2. Araştırmanın Amacı.....	12
2.3. Araştırmanın Önemi.....	12
2.4. Varsayımlar (Sayılıtlar).....	12
2.5. Sınırlılıklar.....	12
2.6. Tanımlar.....	13
3. LİTERATÜRDE YER ALAN İLGİLİ ARAŞTIRMALAR	14
3.1. Öğretmen Nitelikleri.....	14
3.2. Öğretmen ve İletişim.....	17
3.3. Öğretmen ve Empati.....	19
3.4. Çocuk Sevme.....	21
3.5. Öğretmen ve Sevgi.....	23
3.6. Çocuk Hakları.....	26
3.7. Çocuk İstismarı.....	28
3.7.1. Fiziksel İstismar.....	28

3.7.2. Cinsel İstismar	29
3.7.3. Duygusal İstismar	30
3.7.4. Çocuk İhmali.....	30
4. YÖNTEM	32
4.1. Evren ve Örneklem.....	32
4.2. Veri Toplama Araçları.....	32
4.2.1. Kişisel Bilgi Formu	33
4.2.2. Barnett Çocuk Sevme Ölçeği (BÇSÖ).....	33
4.3. Verilerin Analizi.....	33
5. BULGULAR	34
6. TARTIŞMA	41
7. SONUÇ VE ÖNERİLER	50
KAYNAKÇA	52
EKLER	62
ÖZ GEÇMİŞ	69

TABLOLAR LİSTESİ

Tablo 1.	Sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinin cinsiyetlerine göre çocuk sevme durumlarına ilişkin t testi sonuçları	34
Tablo 2.	Sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinin çocuk kitapları okumalarına göre çocuk sevme durumlarına ilişkin t testi sonuçları	35
Tablo 3.	Sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinin çocuk oyunlarını bilmelerine göre çocuk sevme durumlarına ilişkin t testi sonuçları.....	36
Tablo 4.	Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk haberleriyle ilgilenmelerine göre çocuk sevme durumlarına ilişkin t testi sonuçları	37
Tablo 5.	Sınıf öğretmenlerinin yaş değişkenlerine göre çocuk sevme durumlarına ilişkin f testi sonuçları.....	38
Tablo 6.	Sınıf öğretmenlerinin yaş değişkenlerine göre çocuk sevme durumlarındaki farklılaşmanın hangi gruptan kaynaklandığına ilişkin Tukey testi sonuçları	38
Tablo 7.	sınıf öğretmenlerinin idari soruşturma geçirip geçirmemelerine göre çocuk sevme durumlarına ilişkin t testi sonuçları	39
Tablo 8.	Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme durumlarına ilişkin t testi sonuçları.....	40

1. GİRİŞ

Küreselleşen dünya düzeninde yeniden yapılanmalar oluştuğunda, toplumların da bu hızlı değişime uyum sağlaması gerekmektedir. Bireylerin bu yapılanmalara uyum sağlayabilmesi nitelikli eğitim sistemleriyle gerçekleşebilmektedir. Kaliteli ve nitelikli insan gücü yetiştirmeyi amaçlayan her toplumun eğitim sisteminin en temel yapı taşı da öğretmenlerdir.

Temel eğitim yıllarında kurulacak sağlıklı ilişkilerin, çocuğun ileriki dönemlerde diğer öğretmenleriyle olan ilişkilerini de belirleyebildiği, üst düzey sosyal beceriler kazandırmanın yanı sıra akademik başarılarına da önemli ölçüde katkıları sağladığı ifade edilmektedir (Şahin ve Anlıak, 2008).

Büyümekte olan çocuğun gelişimi çeşitli alanlarda gerçekleşmektedir. Fiziksel olarak ağırlaşan, uzayan ve güçlenen çocuk bunların yanı sıra yürüme, konuşma, yazma, bisiklete binme, daha ileriki yaşlarda da cinsel etkinlikler vb. yetiler kazanmaktadır. Zihinsel olarak da şiir ezberleme, soru çözme, aşkı hayal etme ve kendisine bir meslek kazandıracak çeşitli becerileri edinmeye dönük olarak bilgilenmektedir. Diğer yandan utangaç, alçakgönüllü, cesur, inatçı, tutumlu, cana yakın, sevecen vb. özellikler taşıyan kendine özgü bir kişilik de geliştirmektedir (Elkin, 1995).

Çocuklarda gelişim ve öğrenme arasında bir paralellik söz konusudur. Çocuklardaki gelişim en iyi öğrenme yoluyla gerçekleşmektedir. Bu da çocukların merak etmelerini sağlamak ve araştırma yapmalarına fırsat tanımakla mümkün olabilmektedir. Çocukların bilişsel gelişimine katkıda bulunabilmek, onların soru sorma- cevaplama, araştırma yapma ve problem çözme yeteneklerini ortaya koyabilmelerine olanak tanımakla mümkün olacaktır.

Çocuklarda öğrenme becerilerinden, kavramların yerleşmesi yavaş gelişen ve oldukça zor bir süreçtir. Çocuklar her gün yeni bilgilerle donanırlar ve bu bilgileri ya var olan

kavramlarla ilişkilendirirler ya da bunlara karşı gelen kavramlar yaratırlar. Artan deneyimler ve sözcük dağarcığı ile çocuğun kavramları zihninde farklılaşmaya başlar. Bu nedenle çocukta algısal uyarıcıları düzenleme yeteneği geliştikçe, kavramlar ve düşünme arasındaki ilişki öğrenilmeye başlanır (Copley, 2000; Jackman, 2005). Kavramlar somut ve soyut olabilirler. Erken çocukluk döneminde, kavramların gelişmesi somuttan soyuta doğru bir gelişim gösterir. Yapılan araştırmalar, çocuğun kavramları öğrenirken daha çok çevreden etkilendiği, kavramları daha çok model alma yoluyla öğrendiği üzerinde durmaktadır (Copley, 2000; Jackman, 2005).

Öğrenme becerilerinin gelişimi, bilginin yapı taşlarını oluşturmaktadır. Çocuklardaki öğrenme becerilerinin ve kavramların erken yaşlarda gelişmesi onlara aldıkları bilgiyi organize etme ve sınıflandırma olanağı verir. Erken çocukluk döneminde, çocuklarda etkin olarak öğrenme becerilerinin gelişimi üzerinde durulması, onların farklı yapısal deneyimler kazanmalarını da sağlamaktadır (Charlesworth ve Radeloff, 1991; Jackman, 2005).

Çocuğun çevresini ve dünyayı anlamaya ve öğrenmeye başlamasıyla birlikte düşünme süreci de başlamış olur. Bu, çocuğun bebeklikten yetişkinliğe kadar devam eden öğrenme yaşantısının da başlaması demektir. Düşünme becerisi, çocuğun dünyayı anlamasında ve öğrenmesinde nesnel sosyal çevresi ile ilgili bilgileri edinmesini ve edindiği bilgileri kullanmasını sağlayan tüm süreçleri içermektedir.

Öğrenme becerisinin bir yönü olan düşünme becerisi; çocukta algılama, karışık sınıflama, problem çözme gibi yeteneklerin erken gelişmesini sağlayan bir sürecin başlangıcını oluşturur. Çocukta düşünme becerisi; gözlemlene, düzenleme ve ilişkilendirme gibi doğal yetenekleri temsil eder. Çocuk yapılan etkinliklerin sonuçlarını gözden geçirir, verilerin her gün geri bildirimini alır ve verileri daha sistemli bir biçimde analiz edebilir (Kandır ve Orçan, 2009).

Günümüzde eğitim bilişsel becerilerden çok daha ötesini amaçlamalıdır. Çocuğa önyargısızlık, anne babayı sayma ve sevme, olumlu iletişim kurma gibi insani değerler de kazandırılmalıdır. Çünkü her çocuk geleceğin büyüğüdür; onlar da sonraki yılların anne babaları, belki de öğretmenleridir. Dolayısıyla öğretmenlerdeki çocuk sevgisi, bir milletin geleceğini etkileyebilir (Ercan, 2014).

Öğrenme ve öğretme sürecinin en temel üyesi olan öğretmen, çocuklarla sürekli iletişim halinde olma, çocukların farklı bireysel özelliklerini destekleme, ilgi ve gereksinimlerini karşılama, programlar hazırlayıp uygulayabilme ve tüm bu çalışmalarını değerlendirme gibi özelliklere sahip olmalıdır. Ayrıca öğretmenin çocuklara olan sevgisi, kaliteli ve başarılı eğitimin en önemli unsurlarından biri olacaktır (Yoleri, 2014).

Sevgi, sabır ve anlayışla yaklaşmayan öğretmenlerimizin de bulunduğu, bunların çok olumsuz etkilerinin olduğunu belirtilmektedir. Toplumda çağdaş bir çocukluk anlayışının oluşabilmesi için psikoloji, sosyoloji, tarih ve felsefenin verilerinden hareketle disiplinler arası bir yaklaşıma ihtiyaç duyulmaktadır (Akyüz, 2001). Çocukluk yıllarında kazanılan davranışların büyük kısmı, yetişkinlikte bireyin kişilik yapısını, tavırlarını, alışkanlıklarını, inançlarını ve değer yargılarını biçimlendirmektedir (Aksoy, 1994).

Çocukların haklarını savunmak, onları her türlü istismara karşı korumak öğretmenin görevidir. Çocuk sevgisi, doğuştan gelen bir duygu, düşünce ve davranış olmasının yanında kazanılabilen bir tutumdur. Öğrencilerin toplumsal yaşama katılmaları konusunda gerekli bilgi ve beceriyi kazandırmada öğretmenlere büyük sorumluluk düşmektedir. Öğretmenler işbirliğine açık, derinlemesine analiz edebilen, çok yönlü, öğrenmeye istekli, yanılabilceğini kabul eden, iyi iletişim kurabilen, mizah duygusu gelişmiş, ortalama bir zekaya ve yaratıcı düşünceye sahip kişiler olmalıdır (Ercan, 2014).

Öğretmen adaylarının mesleklerinde başarılı olabilmeleri için mesleklerini sevmeleri çok önemlidir (Demirel, 2006). Çocuk bu karmaşık sosyal ortamda bağlanma ilişkisini öncelikle öğretmeniyle kurmaktadır. Çocuğun öğretmeniyle olan bağlanma ilişkisi onun yaşayacağı sosyal çatışmalarla baş etmesini sağlayacak, okula uyumunu kolaylaştırarak, akademik ve sosyal başarısına katkı sağlayacaktır (Yazıcı, 2013).

Öğretmen adaylarının çocuk sevgisi, bu mesleği isteyerek seçip seçmemesi, hizmet öncesi eğitimleri ve öğretmenlik mesleğine yönelik tutumları, nitelikli öğretmen olup olmamayı etkilediği için öğretmen adaylarının meslekleriyle ilgili görüşlerinin belirlenmesi, saygın ve sorumluluk sahibi öğretmenler yetiştirme açısından oldukça önemlidir (Erdoğan ve Şimşek-Bekir, 1997). Kaliteli öğretmen yetiştirme felsefesinden hareketle öğretmen yetiştirme programlarının en genel amacı, öğretmen adaylarına bir

işte neyin, ne zaman ve nasıl yapılması gerektiği hususunda ayırım yapabilme becerilerini içeren mesleki ya da bireysel yeterliliklerin kazandırılmasıdır.

Öğretmen adaylarının çocuk sevgisinin ve öğretmenlik mesleğine yönelik motivasyonlarının belirlenmesi önemlidir (Dereli İman, 2014). Bir bireye öğretmenlik mesleğini seçme sebepleri sorulduğunda; öğretmekten hoşlandığı, çocukları sevdiği, gençlerin hayatlarında önemli bir etkiye sahip olmak istediği ve öğretmen olmak benim amacım olduğu için cevaplarını veriyorsa öğretmenlik mesleğinde içsel motivasyona sahiptir (Malmberg, 2008).

Başarılı ve herkes tarafından benimsenen öğretmenin, sabırlı, sevecen, hoşgörülü ve tutarlı olma; insanı, doğayı ve yaşamı sevmeye gibi birçok olumlu davranışlara sahip olması gerektiği ifade edilmektedir. Öğretmenlerin tüm bu özelliklerin yanı sıra Duyan ve Gelbal'a göre (2008) sahip olmaları gereken özelliklerinden birisi de çocukları sevmeleridir.

Öğretmenlerden çocukların fiziksel, entelektüel, duygusal-sosyal gelişimlerinden kaynaklanan farklılıklarını anlamaları, onlara gerekli sevgi ve ilgiyi göstermeleri beklenir (Ercan, 2014). Öğretmenlik mesleğinin çocuklarla bir arada olmayı gerektirdiği ve çocuklar üzerindeki etkileri de düşünüldüğünde öğretmen adaylarının çocuk sevmeye tutumları da önemli bir konu olmaktadır (Çelik, Sarıtaş ve Çatalbaş, 2013). Eğitimci olmak için çocukları sevmek, sabırlı, ilgili, nazik ve esnek olmak, sakin kalabilmek gibi özellikler gereklidir (Downing, Ryndak ve Clark, 2000). Öğretmenlerden çocukların fiziksel, entelektüel, duygusal-sosyal gelişimlerinden kaynaklanan farklılıklarını anlamaları, onlara gerekli sevgi ve ilgiyi göstermeleri beklenir (Ercan, 2014).

Öğretmenlerin öğrencilerine karşı sergileyecekleri tutum ve davranışlar, öğrencilerin öğretmenlerine karşı tutumlarını, davranışlarını ve ilgilerini farklılaştırabilecektir. Öğretmenlerin öğrencileri ile olan etkileşimlerinde kullandıkları iletişim becerileri bu konuda önemli bir yere sahiptir (Ergün ve Özdaş, 1999). Öğretmenlerin iletişim becerileri ile empatik eğilimlerinin çocuk sevmeye düzeylerinde etkili olduğu, empatik anlayışı yüksek öğretmenlerin çocuklara yönelik olumlu tutumlar sergiledikleri belirtilmiştir (Uğurlu, 2013).

Empati, iletişim esnasında gerçekleştirilir. Kendisini karşısındaki kişinin yerine koyarak düşünmeye çalışma, onu anlama ve onun duygularını hissetme olarak tanımlanan empati, iletişimin daha nitelikli gerçekleşmesine yardımcı olur. Empati, bir iletişim becerisi olarak kabul edilebilir. İletişim becerisi olarak empatik davranışlar sergileyen bir insanın sosyal olarak birçok davranışının bundan etkileneceğini söylemek mümkündür. Bu nedenle iletişim becerisi ve empatik eğilimlerin çocuk sevme düzeyini açıklaması beklenebilir (Dökmen, 2003; Uğurlu, 2013).

Etkili öğretmenlerin iletişim becerilerinin daha yüksek olduğu görülmüştür. Kendini verimli olarak algılayan öğretmenlerin iletişim becerilerinin de yüksek olacağı varsayılmaktadır. İletişim becerilerinden birisi olarak empati, çocuk sevme davranışlarına olumlu olarak katkı sağlamaktadır. İletişim sürecinde mesajı karşıya aktaran kişi olarak öğretmen iletişim sürecini empatik tepkileriyle güçlendirdiğinde karşı taraf üzerindeki etkisi artar (Bozkurt ve Bulut, 2003; Dökmen, 2003; Ergün ve Özdaş, 1999; Hacıoğlu, 2007; Uğurlu, 2013; Veenman, 1984). İletişim becerileri ile empatik eğilim düzeyleri arasında pozitif yönlü bir ilişki bulunmuştur (Dökmen, 2003; Hacıoğlu, 2007).

Dinlemek, anlamaya yönelik gönüllü bir çabayı gerektirmektedir. Empatik dinleme, kişiyi anlamak amacı ile kullanılan aktif dinlemedir. Aktif dinleme, kişiyi sadece dinlemek amacıyla kullanılırsa sadece bir teknik olur ve olumlu sonuç alınamaz. Empatik dinleme, kişiyi anlamayı birinci plana koyar. Kişinin söylediği sözlerin hangi deneyimleri ve öğrenimleri dile getirdiği, kişinin kendini nasıl hissettiği, dünyayı ve kendini nasıl gördüğü anlaşılmaya çalışılır. Karşıdakinin yaşantısı ile dünyayı görmek empatidir (Özbek, 2002).

Okul ortamında öğretmenlerle, diğer yetişkinlerle aynı zamanda yaşlılarla kurulan ilişkilerin niteliği ve empatiye dayalı iletişim kurulması, okul uyumunu ve gelecekteki okul başarısını belirleyen; olumlu karşılıklı ilişki örüntüleri oluşmasına kaynak oluşturan temel etkileşimlerdir (İkiz,2009).

İletişim, insan yaşamındaki önemli olaylardan birisidir. İnsanlar günlük hayattaki sorunlarını iletişim yoluyla çözebilirken yine iletişim yoluyla yeni sorunlar edinebilirler. İletişim, bir yandan duygu, düşünce ya da bilgilerin her türlü yolla başkalarına

aktarılmasıysa, iletişimin olduğu her yerde etkileşim, etkileşimin de olduğu her yerde iletişim vardır. İletişim ve etkileşim birbirinden ayrılmayan iki olgudur (Katman, 2010).

İletişim insan yaşamının sürdürülmesinde en temel araçlardan bir tanesidir ve insan ancak ilişkileri içinde var olabilen bir varlıktır (Cüceloğlu, 2005). Etkili iletişim becerileri, insan ilişkilerini ve her türlü meslek alanındaki ilişkileri kolaylaştırıcı özelliğe sahip olabilmektedir. Özellikle insanlarla daha çok bir arada olmayı gerektiren meslek alanlarında çalışanların iletişim becerilerine daha fazla hakim olmaları gerekmektedir (Korkut, 2005).

İletişim aracılığı ile okul yöneticisi, fikirlerini açığa vurma, onları paylaşma ve değerlendirme imkânına sahip olur. Okul yöneticisinin etkili iletişim kurabilmesi için öğretmenlerin duygu, düşünce ve davranışlarını anlama ve bu davranışlara uygun hareket etme yeteneği olmalıdır. Bu bağlamda öğretmenleri destekleyen bir yönetici, onların duygularını ve düşüncelerini rahatlıkla paylaşabilmelerine imkân tanımaktadır (Çankaya ve Aküzüm, 2010).

Öğretmenlerin sınıf içi iletişim becerilerinin niteliği öğrencilerin başarılarının belirleyicisi olabilmektedir (Ergin ve Birol, 2000). Öğretmenlerin, öğretmenlik becerilerini etkili bir şekilde kullanmalarında iletişim önemli bir yere sahiptir (Pehlivan, 2008). İletişim sürecinde öğrencilerle yakın ilişki içerisinde bulunmak, onlara empatik davranmak ve çocuklara sevgi ve güven ortamı sağlamak öğrencilerin okul başarısı için önemli olabilir (Uğurlu, 2013).

İletişim becerisi ve empatik eğilimin çocuk sevmeye üzerindeki etkisini ortaya çıkarmak, öğretmenlerin çocuk eğitimindeki ayrıcalıklı rolünü ortaya koymak açısından önemlidir. Çünkü öğretmenlerin, çocukların sosyal ve duygusal gelişim farklılıklarını anlayarak, gerekli ilgi ve sevgiyi öğrencilerine göstermeleri beklenir (Uğurlu, 2013).

İletişim becerilerinin niteliklerinden birisi olan empatinin, iletişime etki ederek çocuk sevmeye düzeylerini etkilediği düşünülmektedir (Uğurlu, 2013). Öğretmenlerin öğrencilere ilişkin sahip olmaları gereken özellikler vardır. Bu özelliklerden bir tanesi de çocuk sevgisidir (Gelbal ve Duyan, 2010).

Öğretmenlerin çocukları sevmeden ve çocuklarla olumlu iletişim ve etkileşim kurmadan başarılı olmaları mümkün değildir. Başarılı bir eğitim ancak öğretmenlerin çocukları sevmeleri ve çocuklar için öğrenmeye motive edici bir ortam hazırlamaları ile mümkündür (Dereli İman, 2014). İletişim toplumsal varlık olan insanoğlunun yaşantısının kaçınılmaz bir boyutunu oluşturur. İletişim kurmada başarılı olan insanlar, genellikle kendisine güvenen, saygılı, işbirliği yapmaya ve paylaşmaya istekli, kendisinin ve başkalarının sorunlarına dönük ve çözüm arayıcı kişilerdir (Katman, 2010).

Öğretmenlerin sahip olmaları gereken özelliklerden birisi olarak çocuk sevmeye (Ergün ve Özdaş, 1999) öğretmenler için önemlidir. Çocukları seven kişilerin öğretmenliğe daha yatkın oldukları belirtilir (Veenman, 1984).

Çocuklara sevgi ile yaklaşılan ortamlarda disiplin sorunlarının da azalacağı ifade edilmektedir (Ergün ve Özdaş, 1999; Uğurlu, 2013). Bu ilişkiler temelinde, iletişim becerilerinin ve empatik eğilim düzeylerinin öğretmenlerin çocuk sevmeye davranışlarını artırması beklenir.

Çocukların olumlu okul deneyimi yaşamalarında, olumlu davranış, kişilik özellikleri, tavır, alışkanlık, inanç ve değer yargıları kazanmalarında öğretmen-çocuk ilişkileri önemlidir. Öğretmenin çocuklara ılımlı yaklaşımı ve tutumu, işini yaparken mutlu olması, öğretmenin çocuğun yanına oturması ve birlikte etkinlik yapması, çocukların ihtiyaçlarının farkında olması, bir şeyleri öğretirken çocukları desteklemesi ve rehberlik etmesi olumlu öğretmen-öğrenci ilişkisinin en önemli unsurlarıdır (Bin Dahari ve Sabri bin Ya, 2011; Dereli İman, 2014).

Çocukların öznel iyi oluşlarını etkileyen en önemli unsurlar arasında öğretmen- çocuk ilişkileri gelmektedir. Çocukların öğretmenleri ile olumlu ve güven temelli bir ilişki kurmaları, akademik başarılarının yükselmesi, okula karşı olumlu tutumda olmaları, daha çok özdenetimli olmaları ve okul ile ilgili sorumlulukları yerine getirmede istekli olmaları ile doğrudan ilişkidir (Dereli İman, 2014).

Sevgi, ilgi ve hoşgörü ile karşının hakkına saygı göstermek ve korumaktır. Kişinin kendisini aşması, doğaya, çevreye, tüm canlılara karşı duyarlı ve sorumlu olması demektir (Özmen, 1999). Öğretmenlik mesleği sevmeyi gerektiren bir meslek olarak iletişim, empati ve çocuk sevgisi üzerine temellendirilebilir (Uğurlu, 2013). Onur (2005) çocuk sevgisinin sadece doğal ve güdüsel bir duygu olmadığını vurgulamış ve aynı zaman çocuğa ilişkin bilimsel, gelişimsel bilgiye de sahip olunması gerektiğini belirtmiştir.

Sevgi öğrendiğimiz ve öğrettiğimiz en güzel şeydir. Yaşamsal güdülerin hemen ardından gelen ve hayatı tamamlayan gereksinimdir. Biz yetişkinler, sevme ve ait olma ihtiyaçlarımızı kendimiz seçebilir ya da biçimlendirebiliriz; çocuklar için ise sevgi yaşantıları, içinde doğdukları koşullar açısından şansa belirlenebilir. Çağdaş toplumlar çocuğun okulda sevgiyle tanışmasını şansa bırakmamalıdır. Çağdaş eğitim, öğretmenin sevgi duygusuna ve bilgisine sahip olmasını ve bunu etkili öğretmen olmak için kullanmasını temel alır (Baretti ve Sinsini, 1990; Ercan, 2014; Uğurlu, 2013).

Sevgi, insanları birbirine yaklaştıran olumlu ve iyi duyguların tümü olarak tanımlanır. Sevgi açlık ve susuzluk gibi sürekli doyurulmak istenen bir duygudur (Yörükoğlu, 1989). İnsanoğlu yaşamının her evresinde bu duyguya gereksinim duyar. Sevgi özellikle de çocuklar için doğduğu andan itibaren en gerekli besin gibidir (Ekşi, 1999).

Çocuk sevgisinin gerektirdiği teorik ve pratik davranışların kazanıldığı ortamlarda, çocuğun sosyalleşmesi daha sağlıklı olacaktır. Okul da tıpkı aile gibi sosyalleşme ortamıdır; öğretmen ise sosyalleştirme ajanıdır. Öğretmeni tarafından sevildiğini hisseden çocuk, kendini değerli görecektir, yeni şeyler denemekten çekinmeyecektir (Ercan, 2014).

Helvacı (2009)' ya göre öğretmen olmak insanları sevmeyi, sabırlı ve özverili olmayı gerektirir. Günümüzde öğretmenlik mesleğini seçecek kişilerde, çocuk sevme durumu öncelikler arasında yer almaya başlamış ve etkili öğretmenlerin özellikleri arasında çocukları sevip sevmeme kişilik özelliği de önemsenmeye başlanmıştır (Brown, Morehead, Julia, ve Smith, 2008; Gelbal ve Duyan, 2010).

Çocuk sevgisi yüksek düzeyde olan kişilerin öğretmenlik mesleğine daha yatkın oldukları söylenebilir. Özellikle iletişim becerisi gelişmiş öğretmenlerin çocuk sevgisi

puanlarının yüksek çıkması şaşırtıcı değildir (Uğurlu, 2013). Nitelikli öğretmenler sabırlı, ilgili, bilgili, hoşgörülü, nazik ve esnek olabilme; sakin kalabilme ve öğretmenlik mesleğini sevmeye gibi özellikleri taşımalıdır (Gelbal ve Duyan, 2010). Gelişme çağında olan ve olgunlaşmamış “*çocuğu sevmek*” öğretmenlerin sahip olması gereken özelliklerin en başında gelmelidir (Gelbal, ve Duyan, 2010; Ercan, 2014; Walls, Nardi, Von Minden, ve Hoffman, 2002). Gelişimsel ve eğitsel ihtiyaçlar karşılanırken öncelikle çocukların en temel gereksinimleri olan sevgi ve ilgi ihtiyaçlarını karşılanması gerekmektedir (Yazıcı, 2013).

Çocuk sevgisi, bireyin çocuklar ve çocuklarla olma konusundaki temel inancıdır (Baretti ve Sinsini, 1990). Sevgi, ilgi ve hoşgörü ile diğer bireylerin hakkına saygı göstermek ve korumaktır. Kişinin kendisini aşması, doğaya, çevreye, tüm canlılara karşı duyarlı ve sorumlu olması demektir (Gelbal, ve Duyan, 2010; Ercan, 2014; Walls, Nardi, Von Minden, ve Hoffman, 2002; Özmen, 1999). Çocuklar için sevgi çocuğa verilen değeri yansıtan kültürel bir olgudur (Erdem ve Duyan, 2011).

Öğretmenlik, çocuklarla bir arada olmayı gerektiren bir meslek olduğu için öğretmen ve çocuk arasında kurulan sağlıklı ilişki çocuk sevgisini artırmaktadır (Erdem ve Duyan, 2011). Öğretmenlik mesleğinin gereklerinden biri olan çocuk sevgisinin yüksek olması gerektiği vurgulanmıştır (Ercan, 2014; Walls, Nardi, Von Minden, ve Hoffman, 2002).

Çocuğu sevmek, karşılıksız sevginin en kabullenilmiş şekillerinden biridir. Öğretmenler için çocuk sevgisi, tıpkı anne baba gibi çocuğun yetiştirilmesinde, koşullu olmayan biçimde ilgili olmayı, özen göstermeyi, koruma ve kollamayı, empati ve iletişim kurmayı, çocuk gelişimiyle ilgili bilgilere sahip olmayı gerektirmektedir. Başka bir deyişle çocuk sevgisi, çocukluk duygusu ve çocukluk bilincinin hem önkoşulu hem de kapsamı olan çocuklara yönelik olumlu duygu, düşünce ve davranışları kazanmayı gerektirir (Ercan, 2014).

Olumlu duygular öğrencilerin motivasyonunu ve öğrenme yeteneğini arttırırken, yaşanan olumsuz duygular öğrenme ve bakım verme istekliliğini azaltmaktadır (Altay ve Törüner, 2014; Baldanza, 2013; Ercan, 2014).

Öğrenci-öğretmen ilişkilerinin olumsuz olması ise öğrencide okula karşı olumsuz tutuma sahip olma, akademik başarısızlık ve öğrenme isteksizliğine neden olmaktadır

(Baldanza, 2013). Öğretmen-çocuk ilişkisini etkileyen önemli unsurlardan biri öğretmenlerin çocuk sevgisi, diğeri ise öğretmenlik mesleğine ilişkin motivasyonlarıdır (Veenman, 1984).

Çocuk, sevgiden yoksun olduğu zaman çeşitli ruhsal ve bedensel problemler ortaya çıkabilir. Birey sahip olduğu özellikleri ile çevresi arasında dengeli bir ilişki kuramıyorsa, burada bir sorundan bahsedilebilir (Öz, 1997).

Çocukların davranış sorunları üzerinde anne-baba ve öğretmenlerin önemli etkilerinin olduğu belirtilmiştir. Aile içi yaşantılar, yanlış anne-baba ve öğretmen tutumları, (baskıcı, aşırı disiplinli, aşırı koruyucu vb.) çocukların eğitim öğretim ortamlarından faydalanırken zorluklar yaşamalarına neden olmaktadır. Bu çalışmada öğretmen ve öğretmen adaylarının çocuk sevme durumları incelenmiştir.

2. PROBLEM CÜMLESİ

Öğretmenler, zamanlarının çoğunluğunu çocuklarla birlikte geçirdikleri ve öğrencileri ile geçirdikleri zaman, öğretmenlerin mesleki yaşamlarını derinden etkilediği için bu araştırmada “sınıf öğretmeni adaylarının ve sınıf öğretmenlerinin çocuk sevmeye düzeyleri” bazı değişkenlere göre incelenmiştir.

2.1. Alt Problemler

- 1) Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin cinsiyetlerine göre çocuk sevmeye düzeyleri arasında anlamlı bir farklılık var mıdır?
- 2) Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk kitapları okuma durumlarına göre çocuk sevmeye düzeyleri farklılaşmakta mıdır?
- 3) Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk oyunları bilme durumlarına göre çocuk sevmeye düzeyleri farklılaşmakta mıdır?
- 4) Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk haberleri takip etme durumlarına göre çocuk sevmeye düzeyleri farklılaşmakta mıdır?
- 5) Sınıf öğretmenlerinin çocuk sevmeye düzeyleri yaşlarına göre farklılaşmakta mıdır?
- 6) Sınıf öğretmenlerinin çocuk sevmeye düzeyleri soruşturma geçirip geçirmemelerine göre farklılaşmakta mıdır?
- 7) Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk sevmeye durumları arasında anlamlı bir farklılık var mıdır?

2.2. Araştırmanın Amacı

Bu araştırmanın amacı; çocuk eğitiminde en önemli görevlerden birini üstlenen sınıf öğretmeni adaylarının ve sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeylerini tespit etmek, çocuk sevme düzeyleri arasında farklılık olup olmadığını incelemektir.

2.3. Araştırmanın Önemi

Öğretmenlerde olması gereken özelliklerden birisi de öğretmenlerin çocuk sevme duygusuna sahip olmalarıdır. Öğretmenler çocuklara sevgi ile yaklaştıkları zaman öğrencilerin akademik başarıları yükselmekte ve onların okul ortamlarında disiplin problemlerinin de azaldığı belirtilmektedir (Ergün ve Özdaş, 1999). Durmuşoğlu Salatlı ve Erbay (2013) çocuk sevmeyi öğretmenlik için bir ön koşul olarak kabul etmektedirler. Çocukların eğitimindeki en önemli unsurlardan biri olan sınıf öğretmeni adaylarının ve sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeylerinin incelenmesi, çocuk sevgisini eğitim ortamlarında daha yerleşik bir hale getirecek ve bu konuya verilen önemin daha da artmasını sağlayacaktır.

2.4. Varsayımlar (Sayıtlar)

Araştırmanın sayıtları aşağıda belirtilmiştir:

- 1) Araştırmaya katılan sınıf öğretmeni adaylarının ve sınıf öğretmenlerinin araştırmada kullanılan ölçme aracını gerçek durumlarını yansıtacak şekilde içten cevapladıkları kabul edilmiştir.
- 2) Araştırmada kullanılan Çocuk Sevme Ölçeği'nin çocuk sevgisine ilişkin verileri toplamakta yeterli olduğu varsayılmaktadır.

2.5. Sınırlılıklar

Araştırmanın sınırlılıkları aşağıda belirtilmiştir;

- 1) Bu araştırma 2014-2015 eğitim-öğretim yılında, Erciyes Üniversitesi Eğitim Fakültesi sınıf öğretmenliği, Ahmet Keleşoğlu Eğitim Fakültesi sınıf öğretmenliği ve Aksaray Eğitim Fakültesi sınıf öğretmenliği ana bilim dalında öğrenim gören öğrencilerin verdikleri cevaplar ile sınırlıdır.

2) Kayseri il merkezinde görev yapan sınıf öğretmenlerinin vermiş oldukları cevaplar ile sınırlıdır.

3) Bu araştırmada çocuk sevme düzeyi ile ilgili elde edilen veriler, *Barnett Çocuk Sevme Ölçeği*'nin ölçtüğü puanlarla sınırlıdır.

2.6. Tanımlar

Çocuk: Gelişen, olgunlaşmamış, reşit sayılmayan bir yurttaş (Yörükoğlu, 2000), doğumundan başlayarak erinliğe kadarki devrede bulunan kişi (Akyüz, 2001) ya da 18 yaşın altındaki her birey çocuk olarak tanımlanmaktadır.

Çocuk sevme: Çocuklara yönelik tutum, bir bireyin çocuklar ve çocuklarla birlikte olma konusundaki temel inancıdır (Barnett ve Sinisi 1990). Bir çocuğu sevmek, karşılıksız sevginin en kabullenilmiş şekillerinden biridir (From, 2011).

3. LİTERATÜRDE YER ALAN İLGİLİ ARAŞTIRMALAR

3.1. Öğretmen Nitelikleri

Öğretmenler, öğretim sırasında çocuklarla çeşitli etkileşimlerde bulunmakta ve bu etkileşimler yoluyla, çocuğun yıllar boyunca devam eden gelişim sürecinin şekillenmesine yardımcı olabilmektedirler (Şahin ve Anlıak, 2008).

Lasley (1980), öğretmenliği meslek olarak seçecek kişilerde çocuk sevme durumunun önemli bir koşul olduğunu vurgulamış ve son yıllarda etkili öğretmenlikle ilgili çalışmalarda çocukları sevip sevmeme, sevecen olma gibi kişilik özelliklerine değinildiğini belirtmiştir (Akt. Brown, Morehead, ve Smith, 2008). Downing, Ryndak, ve Clark (2000), eğitimci olabilmek için gerekli özellikler arasında çocukları sevme, çocuklarla etkileşime girebilme, sabırlı, ilgili, nazik ve esnek olma, sakin kalabilme gibi özellikleri sıralamaktadır.

Öğretmenlik çocuklarla bir arada olmayı gerektiren bir meslek olduğu için öğretmen ve çocuk arasında kurulan sağlıklı ilişki çocuk sevgisini artırmaktadır (Erdem ve Duyan, 2011). Öğretmenlerden çocukların fiziksel, entelektüel, duygusal-sosyal gelişimlerinden kaynaklanan farklılıklarını anlamaları, onlara gerekli sevgi ve ilgiyi göstermeleri beklenir (Ercan, 2014).

Öğretmenlerin sahip olmaları gereken özelliklerden birisi olarak çocuk sevme (Ergün ve Özdaş, 1999) öğretmenler için önemlidir. Çocukları seven kişilerin öğretmenliğe daha yatkın oldukları belirtilir (Veenman, 1984). Çocuklara sevgi ile yaklaşılan ortamlarda disiplin sorunlarının da azalacağı ifade edilmektedir (Ergün ve Özdaş, 1999; Uğurlu, 2013). Bu ilişkiler temelinde, iletişim becerilerinin ve empatik eğilim düzeylerinin yüksek olmasının, öğretmenlerin çocuk sevme davranışlarını artırması beklenir.

Ayrıca cinsiyete göre kadın öğretmen adayları ile erkek öğretmen adaylarının bilişsel ve hayat boyu öğrenme amaçları, içsel motivasyonları bakımından aralarında fark olduğu bulunmuştur. Kadın öğretmen adaylarının bilişsel ve hayat boyu öğrenme amaçları ve içsel motivasyonları, erkek öğretmen adaylarından yüksektir (Dereli İman, 2014).

Öğretmen adayların akademik başarıları yükseldikçe çocuk sevme, içsel motivasyon, bilişsel ve hayat boyu öğrenme amaçları puanları da yükselmekte, öğrenme için olumsuz öğrenme faktörleri puanları düşmektedir.

Öğretmen adayların devam ettikleri sınıf düzeyi yükseldikçe içsel ve dışsal motivasyon puanları yükselmekte, öğrenme için olumsuz öğrenme faktörleri puanları azalmaktadır. Sınıf düzeyi yükseldikçe öğretmen adayların alan ve öğretmenlik meslek bilgilerine yönelik aldıkları derslerin artması, okul deneyimi ve öğretmenlik uygulaması derslerini almaları neticesinde öğretmen adayların çocuklarla daha çok vakit geçirmeleri ve mesleki deneyim yaşamaları, öğretmenlik mesleğini benimsemelerini sağlamaktadır (Dereli İman, 2014; Harmandar, Bayrakçeken, Kıncal, Büyükkasap ve Kızılkaya, 2000; Sağ, 2008).

Özkara (2013)'nın sınıf öğretmenliği adaylarıyla yaptığı çalışmasında, aday öğretmenlerin çocuk sevme eğiliminde kız öğretmen adayların daha yüksek oranda çocuk sevmeye yatkın olduğu bulunmuştur.

Çapri ve Çelikkaleli (2008) araştırmalarında kadın öğretmen adayların çocuk sevme konusunda, erkek öğretmen adaylarına göre kendilerini mesleki yeterlik inançları açısından daha yeterli olarak gördüklerini bulmuşlardır.

Acat ve Yenilmez'in (2004) eğitim fakültesi öğrencilerinin öğretmenlik mesleğine ilişkin motivasyon düzeylerini inceledikleri çalışmada, öğretmenlik mesleğine ilişkin motivasyonlarında kadın öğrencilerin lehine bir farklılaşmanın olduğu bulgusu araştırma bulgusu ile örtüşmektedir

Öğretmenlerin sahip olması gereken özelliklerden bir tanesi de gelişen, olgunlaşmamış, reşit sayılmayan bir yurttaşı, doğumundan başlayarak erinliğe kadarki devrede bulunan kişiyi ya da 18 yaşın altındaki her bireyi yani çocuğu sevmesidir. (Duyan ve Gelbal 2008).

Olumlu duygular öğrencilerin motivasyonunu ve öğrenme yeteneğini arttırırken, yaşanan olumsuz duygular öğrenme ve bakım verme istekliliğini azaltmaktadır (Altay ve Törüner, 2014). Öğretmenlerin öğrencilerine karşı sergileyecekleri tutum ve davranışlar, öğrencilerin öğretmenlerine karşı tutumlarını, davranışlarını ve ilgilerini farklılaştırabilecektir. Öğretmenlerin öğrencileri ile olan etkileşimlerinde kullanılan iletişim becerileri önemli bir yere sahiptir (Ergün ve Özdaş, 1999).

Çocuğun toplum içinde kişiliğine özgü bir yaşam sürebilmesi için hazırlanması, barış, saygınlık, hoşgörü, özgürlük, eşitlik ve dayanışma düşüncesi içinde yetiştirilmesidir. Modern hukuk sistemlerinde çocukların korunması, çocuğun da bir şahsiyet yani insan olarak sevgiye ve şefkate layık olması; çocuğun toplumun, milletin, devletin bir parçasını oluşturması ve kamu yararına korunması fikrine dayanır (Özdemir, 2012).

Çimen (1988)'in aktarımına göre, küçük yaşlardan itibaren kültürlerin bazı meslekleri birinci derecede kadınlara, bazılarını ise erkeklere özgü sayması, toplum tarafından kadınlara genellikle bu mesleğin ideal olduğu yönünde telkinlerin yapılması, erken yaşlarda örtük öğrenme yoluyla kız adayların öğretmenlik mesleğine ilgilerini uyandırmış olabilir.

Yaş durumuna göre 24 yaş ve üzeri gruptaki öğretmenlerin çocuk sevme puanlarının en yüksek olduğu saptanmıştır. Bu yaş dönemi ergenlikten çıkılan ve yetişkinlik sorumluluklarının farkına varılan dönemi kapsamaktadır. Ergenlikte kimlik duygusunu yerleştiren birey, başkalarıyla yakınlıklar, dostluklar kurmanın ve daha geniş ilişkiler kurarak topluma karışmanın, işin ve kariyerin önemli olduğunun bilincindedir. Bu yaşlarda bireyler güvenli bir şekilde sevgiyi verme ve alma gücüne sahip olurlar (Yazıcı, 2013).

Öğretmenlerin sınıf içi iletişim becerilerinin niteliği, öğrencilerin başarılarının belirleyicisi olabilmektedir (Ergin ve Birol, 2000). Öğretmenlerin, öğretmenlik becerilerini etkili bir şekilde kullanmalarında *iletişim* önemli bir yere sahiptir (Pehlivan, 2008).

Eğitimci olmak için çocukları sevmek, sabırlı, ilgili, nazik ve esnek olmak, sakin kalabilmek gibi özellikler gereklidir (Downing, Ryndak ve Clark, 2000; Erdem ve Duyan, 2011; Gelbal ve Duyan, 2010).

Nitelikli öğretmenler sabırlı, ilgili, nazık, esnek olabilme, sakin kalabilme, bilgili, hoşgörülü olma ve öğretmenlik mesleğini sevme özelliklerini taşımaktadır (Gelbal ve Duyan, 2010).

Helvacı (2009)' ya göre öğretmen olmak insanları sevmeyi, sabırlı ve özverili olmayı gerektirir. Günümüzde öğretmenlik mesleğini seçecek kişilerde çocuk sevme durumu öncelikler arasında yer almaya başlamış ve etkili öğretmenlerin özellikleri arasında çocukları sevip sevmeme kişilik özelliği de önemsenmeye başlanmıştır (Brown, Morehead, ve Smith, 2008; Gelbal ve Duyan, 2010).

Araştırmada cinsiyete göre kadın öğretmen adayları ile erkek öğretmen adaylarının çocuk sevme durumu bakımından aralarında farkın olduğu saptanmıştır. Kadın öğretmen adaylarının çocuk sevme puanları erkek öğretmen adaylarından yüksektir (Dereli İman, 2014). Bu durum Türkiye'deki toplumsal cinsiyet rollerinden kaynaklanabilir. Toplumsal cinsiyet rolü; kültürel olarak kadına ve erkeğe uygun görülen kişilik özellikleri ve davranışları içermektedir (Dökmen, 2004).

Öğretmenlerin çocuklarla kurdukları ilişki biçimleri, çocuklara yönelik tutum ve davranış özellikleri önem arz etmektedir (Beyazkürk ve Kesner, 2005; Howes, 2000; Justice, Cottone, Mashburn ve Rimm-Kaufman 2008; Murray ve Grenberg, 2000; Pianta ve LaParo, 2003; Rudasill, 2011).

3.2. Öğretmen ve İletişim

İletişimin, sosyal etkileşimin, dil becerilerinin ve kendilik değerinin gelişimi açısından kritik yıllar olarak kabul edilen eğitim çağının; çocuklara davranış örüntülerinin ve uyumsal davranışlarının değişimi ve gelişimi için yeterli modeller sunduğu belirtilmektedir (Odom, 2000).

Empati, iletişim esnasında gerçekleştirilir. Kendisini karşısındaki kişinin yerine koyarak düşünmeye çalışma, onu anlama, duygularını hissetme olarak tanımlanan *empati* iletişimin daha nitelikli gerçekleşmesine yardımcı olur. Empati bir iletişim becerisi olarak kabul edilebilir. İletişim becerisi olarak empatik davranışlar sergileyen bir insanın sosyal olarak birçok davranışının bundan etkileneceğini söylemek mümkündür.

Bu nedenle iletişim becerisi ve empatik eğilimlerin çocuk sevme düzeyini açıklaması beklenebilir (Dökmen, 2003; Uğurlu, 2013).

Etkili öğretmenlerin iletişim becerilerinin daha yüksek olduğu düşünülmektedir. Kendini verimli olarak algılayan öğretmenlerin iletişim becerilerinin de yüksek olacağı varsayılmaktadır. İletişim becerilerinden birisi olarak empati, çocuk sevme davranışlarına olumlu olarak katkı sağlamaktadır. İletişim sürecinde mesajı karşıya aktaran kişi olarak öğretmen iletişim sürecini empatik tepkileriyle güçlendirdiğinde karşı taraf üzerindeki etkisi artar (Bozkurt ve Bulut, 2003; Dökmen, 2003; Ergün ve Özdaş, 1999; Hacıoğlu, 2007; Uğurlu, 2013; Veenman, 1984).

İletişim toplumsal varlık olan insanoğlunun yaşantısının kaçınılmaz bir boyutunu oluşturur. İletişim kurmada başarılı olan insanlar, genellikle kendisine güvenen, saygılı, işbirliği yapmakta ve paylaşmakta istekli, kendisinin ve başkalarının sorunlarına dönük ve çözüm arayıcı kişilerdir (Katman, 2010). Okullar toplumun hayat veren kurumlardır. Etkileşime esas olan iletişim ne kadar iyi olursa, sonuç ve toplumdaki yansıması da o kadar iyi olacaktır.

Dinlemek, anlamaya yönelik gönüllü bir çabayı gerektirmektedir. Empatik dinleme kişiyi anlamak amacı ile kullanılan aktif dinlemedir. Aktif dinleme, kişiyi sadece dinlemek amacıyla kullanılırsa sadece bir teknik olur ve olumlu sonuç alınamaz. Empatik dinleme kişiyi anlamayı birinci plana koyar. Kişinin söylediği sözlerden hangi deneyimleri ve öğrenimleri dile getirdiği, kişinin kendisini nasıl hissettiği, dünyayı ve kendini nasıl gördüğü anlaşılmaya çalışılır. Karşıdakinin yaşantısı ile dünyayı görmek empatidir (Özbek, 2002).

İletişim, insan yaşamındaki önemli olaylardan birisidir. İnsanlar günlük hayattaki sorunlarını iletişim yoluyla çözebilirken yine iletişim yoluyla yeni sorunlar edinebilirler. İletişim, bir yandan duygu, düşünce ya da bilgilerin her türlü yolla başkalarına aktarılmasıysa, iletişimin olduğu her yerde etkileşim, etkileşimin de olduğu her yerde iletişim vardır. İletişim ve etkileşim birbirinden ayrılmayan iki olgudur (Katman, 2010).

İletişim aracılığı ile okul yöneticisi, fikirlerini açığa vurma, onları paylaşma ve değerlendirme imkânına sahip olur. Okul yöneticisinin etkili iletişim kurabilmesi için öğretmenlerin duygu, düşünce ve davranışlarını anlama ve bu davranışlara uygun

hareket etme yeteneği olmalıdır. Bu bağlamda öğretmenlerini destekleyen bir yönetici, onların duygu ve düşüncelerini rahatlıkla paylaşabilmelerine imkân tanımaktadır (Çankaya ve Aküzüm, 2010).

İletişim insan yaşamının sürdürülmesinde en temel araçlardan bir tanesidir ve insan ancak ilişkileri içinde var olabilen bir varlıktır (Cüceloğlu, 2005). Etkili iletişim becerileri, insan ilişkilerini ve her türlü meslek alanındaki ilişkileri kolaylaştırıcı özelliğe sahip olabilmektedir. Özellikle insanlarla daha çok bir arada olmayı gerektiren meslek alanlarında çalışanların iletişim becerilerine daha fazla hakim olmaları gerekmektedir (Korkut, 2005).

İletişim becerilerinin niteliklerinden birisi olarak empatinin, iletişime etki ederek çocuk sevme düzeylerini etkilediği düşünülmektedir (Uğurlu, 2013). İletişim sürecinde öğrencilerle yakın ilişki içerisinde bulunmak, empatik davranmak ve çocuklara karşı sevgi ve güven ortamı oluşturmak öğrencilerin okul başarısı için önemli olabilir (Uğurlu, 2013). İletişim becerisi ve empatik eğilimin çocuk sevme üzerindeki etkisini ortaya çıkarmak, öğretmenlerin çocuk eğitimindeki ayrıcalıklı rolünü ortaya koymak açısından önemlidir. Çünkü öğretmenlerin çocukların sosyal ve duygusal gelişim farklılıklarını anlayarak gerekli ilgiyi ve sevgiyi öğrencilerine göstermeleri beklenir (Uğurlu, 2013).

3.3. Öğretmen ve Empati

İletişim becerileri ile empatik eğilim düzeyleri arasında pozitif yönlü bir ilişki bulunmuştur (Dökmen, 2003; Hacıoğlu, 2007). Okul ortamında öğrencilerin öğretmenleriyle ve diğer yetişkinlerle aynı zamanda yaşltlarıyla kurduğu ilişkilerin niteliği, empatiye dayalı iletişim kurulması, okul uyumunu ve gelecekteki okul başarısını belirleyen, olumlu ve karşılıklı ilişki örüntüleri oluşmasına kaynak oluşturan temel etkileşimlerdir (İkiz, 2009).

Empatik eğilim, doğuştan getirildiği ve yaşantılar yoluyla bir miktar geliştirilebildiği kabul edilen, kişiliğin bir parçası olup; kişilerin günlük davranışları içerisinde empatik davranışta bulunma potansiyelidir (Çelik, 2008). Empatik eğilim, empatinin duygusal boyutunu oluşturmaktadır ve doğuştan gelen bir kişilik özelliğidir. Empatik eğilim bir beceri ya da bilişsel gelişimden çok tutum gelişimi ve kişilik değişimi gerektirmektedir.

Bu özelliklerinden dolayı değiştirilmesi çok güçtür ve bunun için daha uzun süreli bir eğitime ihtiyaç vardır (Mete ve Gerçek, 2005).

Uğurlu (2013)'nin öğretmenlerin iletişim becerileri ile empatik eğilimlerinin çocuk sevme düzeylerine etkisini ele aldığı çalışmasında, iletişim becerileri ile empatik eğilimlerin birlikte bu etkiyi biraz daha artırdığı görülmüştür.

Öğretmen adaylarının empati becerilerinin, öğretmen adaylarının özyeterliklerinin anlamlı bir yordayıcısı olduğu görülmektedir. Empati becerisinin okul öncesi öğretmen adaylarının *öğrenci katılımına yönelik özyeterliklerini, öğretim stratejilerine yönelik özyeterliklerini* hem de *sınıf yönetimine yönelik özyeterliklerini* etkilediği belirlenmiştir. Diğer bir ifadeyle öğretmen adaylarının empati becerisinin artması mesleki özyeterlik düzeylerinin de artmasını sağlamaktadır (Kesicioğlu ve Güven, 2014). Öğretmenlerinin öz yeterlilik düzeyi ile empati becerileri arasında anlamlı ilişki olduğu sonucunu belirterek, empati becerilerinin artmasının, mesleki özyeterlik düzeylerinin de artmasını sağladığını ortaya koymuştur (Yılmaz, 2011).

Aday öğretmenlerle yapılan empatik eğilim araştırmalarında kızların empati düzeyinin erkeklere oranla daha yüksek olduğu yönünde bulgulara da rastlanmaktadır.

Empatik beceriye sahip bir öğretmen, kendisini öğrencisinin yerine koyarak olaylara öğrenci gözüyle bakabilir. Öğrenciler de kendileriyle empati kuran bir öğretmenle anlaşıldıklarını ve kendilerine önem verildiğini hissedebilirler. Ayrıca empatik anlayışın bir sınıf ortamında yer alışı, öğretmenin öğrencisine insan olarak duyduğu saygıyı artırıcı etkiye sahip olabilir (Elikesik, 2013).

Duygusal zekanın empatik eğilim üzerinde yordayıcı etkisi olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Özellikle küçük çocuklarla çalışan okul öncesi öğretmenlerinin, uyum becerilerinden meydana gelen, bununla birlikte kişinin duygularının ve kabiliyetlerinin farkında olmasını sağlayan ve bunları hayatına yön vermede bir kaynak olarak kullanabilmesi olarak tanımlanan duygusal zeka düzeyleri oldukça önemlidir (Uyanık Balat, Çelebi, Yılmaz ve Gümüştökin 2014).

Eđitim fakóltesinde okuyan öğrenciler úzerinde yapılan araştırmada, eleştirel dűřünme eğilimi ile empatik eğilim arasında pozitif yönde düşük düzeyde anlamlı bir ilişki bulunmuştur (Ekinci ve Aybek, 2010)

Bayram (2013)'ın okul öncesi öđretmenlerin empatik dűřünme becerilerinin öđrencilerin motivasyonlarına olan etkisinin incelendiđi çalıřmasında, öđretmenlerin empatik dűřünme becerileri ile öđrencileri motive etme düzeyleri arasında istatistiksel açıdan anlamlı ve pozitif yönlü iliřkilerin olduđu belirlenmiřtir. Öđretmenlerin empatik dűřünme becerileri arttıka, bundan etkilenerak öđrencileri motive etme düzeylerinin arttıđı sonucuna ulařılmıřtır.

3.4. ocuk Sevme

Günümüzde eğitim bilişsel becerilerden çok daha ötesini amaçlamalıdır. Çocuğa önyargısızlık, anne-babayı sayma ve sevme, olumlu iletişim kurma gibi insani değerler de kazandırmalıdır. Çünkü her ocuk geleceğin büyüğüdür; onlar da sonraki yılların anne-babaları, belki de öğretmenleridir. Dolayısıyla öğretmenlerdeki ocuk sevgisi, bir milletin geleceğini etkileyebilir (Ercan, 2014).

Toplumsallaşma sürecinin de, genelde beş altı yaşından sonra çocuğun toplumsal kurumlar yoluyla kişilik kazanma sürecidir. Toplumsallaşma süreci ile birey bir kişi olmuştur. Toplum içinde belli statüleri olan ve bu statülere uygun görevler yüklenen bir insan olmaya başlayacaktır (Özdemir, 2012).

Sevgi, sabır ve anlayışla yaklaşmayan öğretmenlerimizin de bulunduğu, bunların çok olumsuz etkilerinin olduğunu belirtilmektedir. Toplumda ağdaş bir çocukluk anlayışının oluşabilmesi için psikoloji, sosyoloji, tarih ve felsefenin verilerinden hareketle disiplinler arası bir yaklaşıma ihtiyaç duyulmaktadır (Akyüz, 2000).

Sevgi öğrendiğimiz ve öğrettiğimiz en güzel şeydir. Yaşamsal güdülerin hemen ardından gelen ve hayatı tamamlayan gereksinimdir. Biz yetişkinler, sevme ve ait olma ihtiyaçlarımızı kendimiz seçebilir ya da biçimlendirebiliriz; çocuklar için ise sevgi yaşantıları, içinde doğdukları koşullar açısından şansla belirlenebilir. Çağdaş toplumlar çocuğun okulda sevgiyle tanışmasını şansa bırakmamalıdır. Çağdaş eğitim, öğretmenin

sevgi duygusuna ve bilgisine sahip olmasını ve bunu etkili öğretmen olmak için kullanmasını temel alır (Ercan, 2014).

Sosyal davranışların kazanılmasında, çocukların kişilik yapılarının farklılığı, yetiştiği aile yapısı, içinde yaşadığı kültürel faktörler gibi bireysel farklılıklar da etkili olmaktadır (Özabacı, 2006).

Sevgi, ilgi ve hoşgörü ile karşının hakkına saygı göstermek ve korumaktır. Kişinin kendisini aşması, doğaya, çevreye, tüm canlılara karşı duyarlı ve sorumlu olması demektir (Özmen, 1999). Öğretmenlik mesleği, sevmeyi gerektiren bir meslek olarak iletişim, empati ve çocuk sevgisi üzerine temellendirilebilir (Uğurlu, 2013).

Öğretmenlik mesleğinin çocuklarla bir arada olmayı gerektirdiği ve çocuklar üzerindeki etkileri de düşünüldüğünde öğretmen adaylarının çocuk sevme tutumları da önemli bir konu olmaktadır (Çelik, Sarıtaş ve Çatalbaş, 2013).

Sevgi, bir nesne ya da kişiye bağlılık duygusudur. Gülen gözlerle bakmak, dokunmak, öpmek, kucaklamak, güzel sözler söylemek, birlikte vakit geçirmek, öncelik vermek, onu düşünmek gibi eylemler sevginin davranışa yansımış şekilleridir (Ercan, 2014).

Çocuk sevgisi yüksek düzeyde olan kişilerin öğretmenlik mesleğine daha yatkın oldukları söylenebilir. Özellikle iletişim becerisi gelişmiş öğretmenlerin çocuk sevgisi puanlarının yüksek çıkması şaşırtıcı değildir (Uğurlu, 2013).

Literatürde çocuk sevme durumlarının yaş, cinsiyet, medeni durum, kardeş sayısı, çocuk sahibi olma durumu, aile yapısı, demokratik aile tutumu, çocuk bakma durumu, çocukla oyun oynama durumu ve çocuk kliniklerinde çalışmayı isteme gibi değişkenlerden etkilendiği görülmektedir (Kostak, 2013; Erdem ve Duyan, 2001).

Çocukların öznel iyi oluşlarını etkileyen en önemli unsurlar arasında öğretmen- çocuk ilişkileri gelmektedir. Çocukların öğretmenleri ile olumlu ve güven temelli bir ilişki kurmaları, akademik başarılarında yükselme, okula karşı olumlu tutumda olma, daha çok özdenetimli olma ve okul ile ilgili sorumlulukları yerine getirmede istekli olma ile doğrudan ilişkidir (Dereli İman, 2014).

Çocuk öğretmen ilişkilerinin olumsuz olması ise çocukta okula karşı olumsuz tutuma sahip olma, akademik başarısızlık ve öğrenmeye isteksizliğe neden olmaktadır (Baldanza, 2013). Öğretmen-çocuk ilişkisini etkileyen önemli unsurlardan biri öğretmenlerin çocuk sevgisi, diğeri ise öğretmenlik mesleğine ilişkin motivasyonlarıdır (Veenman, 1984).

Çocukların olumlu okul deneyimi yaşamalarında, olumlu davranış, kişilik özellikleri, tavır, alışkanlık, inanç ve değer yargıları kazanmalarında öğretmen-çocuk ilişkileri önemlidir. Öğretmenin çocuklara ılımlı yaklaşımı ve tutumu, işini yaparken mutlu olması, öğretmenin çocuğun yanına oturması ve birlikte etkinlik yapması, çocukların ihtiyaçlarının farkında olması, bir şeyleri öğretirken çocukları desteklemesi ve rehberlik etmesi olumlu öğretmen –öğrenci ilişkisinin en önemli unsurlarıdır (Bin Dahari ve Sabri bin Ya, 2011; Dereli İman, 2014).

Çocuğu sevmek, karşılıksız sevginin en kabullenilmiş şekillerinden biridir. Öğretmenler için çocuk sevgisi, tıpkı anne-baba gibi çocuğun yetiştirilmesinde, koşullu olmayan biçimde ilgili olmayı, özen göstermeyi, koruma ve kollamayı, empati ve iletişim kurmayı, çocuk gelişimiyle ilgili bilgilere sahip olmayı gerektirmektedir. Başka bir deyişle çocuk sevgisi, çocukluk duygusu ve çocukluk bilincinin hem önkoşulu hem de kapsamı olan çocuklara yönelik olumlu duygu, düşünce ve davranışları kazanmayı gerektirir (Ercan, 2014).

Çocuk sevgisinin gerektirdiği teorik ve pratik davranışların kazanıldığı ortamlarda çocuğun sosyalleşmesi daha sağlıklı olacaktır. Okul da tıpkı aile gibi sosyalleşme ortamıdır; öğretmen ise sosyalleştirme ajanıdır. Öğretmeni tarafından sevildiğini hisseden çocuk, kendini değerli görecektir, yeni şeyler denemekten çekinmeyecektir (Ercan, 2014).

Çocuk sevgisinin sadece doğal/güdüsel bir duygu olmadığını vurgulayan Onur (2005), çocuğa ilişkin bilimsel/gelişimsel bilgiye de sahip olmak gerektiğini belirtir.

3.5. Öğretmen ve Sevgi

Çocukları sevip sevmeme durumu, aday öğretmenin mesleki yaşama bakışı ve kişilik özellikleriyle de yakından ilişkili olduğu bilinmektedir. Özellikle mesleki eğitim

yaşantısının sonuna doğru adayların yoğun uygulamalara katılmaları, çocuklarla ilgili gönüllü çalışmalarda bulunmaları, çocuklarla sık sık bir arada olabilecekleri ortamların artması, adayların çocukları tanıma ve onlarla bağ oluşturma olanağını artırmış olabilir (Yazıcı, 2013).

Bir birey öğretmenlik mesleğini seçme sebeplerine, öğretmekten hoşlandığı, çocukları sevdiği, gençlerin hayatlarında önemli bir etkiye sahip olmak istediği ve öğretmen olmak benim amacım olduğu için gibi açıklanmalarda bulunuyorsa, öğretmenlik mesleğinde içsel motivasyona sahiptir (Malmberg, 2008).

Öğretmen adaylarının çocuk sevme puanları öğretmen adaylarının dışsal motivasyon puanlarını, bilişsel ve hayat boyu öğrenme amaçları puanlarını, içsel motivasyon puanlarını anlamlı düzeyde pozitif yönde açıklamaktadır. Öğretmen adaylarının çocuk sevme puanları öğretmen adaylarının öğrenme için olumsuz öğrenme faktörleri puanlarını anlamlı düzeyde negatif yönde açıklamaktadır (Acat ve Yenilmez, 2004; Dereli İman, 2014). Öğretmenlerin öğrencilere ilişkin sahip olmaları gereken özellikler vardır. Bu özelliklerden bir tanesi de çocuk sevgisidir (Gelbal ve Duyan, 2010).

Öğretmenlerinin çocukları sevmeden ve çocuklarla olumlu iletişim ve etkileşim kurmadan başarılı olmaları mümkün değildir. Başarılı bir eğitim ancak öğretmenlerin çocukları sevmeleri ve çocukları öğrenmeye motive edici bir ortam hazırlamaları ile mümkündür (Dereli İman, 2014).

Toplumsallaşma süreci boyunca bireyin doğuştan getirdiği kimi nitelikler süzgeçten geçmektedir. Genelde, çocuğun çevre tarafından onanan ve destek gören tepki ve davranışları pekişirken, onanmayan davranışların da körlendiği görülmektedir. Oyun, çocuğun çevresini tanımasında ve toplumsallaşmasında önemli bir etkidir. Oyunda çocuk kendisini başkalarının yerine koyarak, onların rollerini öykünerek öğrenme sürecini pekiştirir. Oyun yardımıyla paylaşmayı ve toplumsal davranış örüntülerini öğrenir ve çözümler. Çocuğun yaşamında ilk karşılaştığı toplumsal küme ailesi ise ikincisi de arkadaşlık ve oyun kümeleridir.

Öğretmen adaylarının çocuk sevgisinin ve öğretmenlik mesleğine yönelik motivasyonlarının belirlenmesi önemlidir. Öğretmen adaylarının çocuk sevme puan ortalamalarının hemen hemen aynı düzeyde olduğu; öğrencilerin sınıf düzeyi arttıkça

dışsal motivasyon, bilişsel ve hayat boyu öğrenme amaçları ve içsel motivasyon puan ortalamalarının da yükseldiği görülmektedir. Çocuk sevgisi puanlarının yüksek olması öğretmen adaylarının eğitim-öğretim verecekleri çocuklara yönelik olumlu tutumlara sahip olduğunu göstermektedir (Dereli İman, 2014).

Öğretmen adaylarının çocuk sevgisi, bu mesleği isteyerek seçip seçmemesi, hizmet öncesi eğitimleri ve öğretmenlik mesleğine yönelik tutumları, nitelikli öğretmen olup olmamayı etkilediği için öğretmen adaylarının meslekleriyle ilgili görüşlerinin belirlenmesi, saygın ve sorumluluk sahibi öğretmenler yetiştirme açısından oldukça önemlidir (Erdoğan ve Şimşek-Bekir, 1997).

Öğretmenlerin öğrencilerine karşı sergileyecekleri tutum ve davranışlar, öğrencilerin öğretmenlerine karşı tutumlarını, davranışlarını ve ilgilerini farklılaştırabilecektir. Bunun için öğretmenlerin öğrencileri ile olan etkileşimlerinde kullandıkları iletişim becerileri önemli bir yere sahiptir (Ergün ve Özdaş, 1999).

Çocuk sevgisine etki eden demografik değişkenlerin incelendiği bir çalışmada, cinsiyet ve okul düzeyi değişkenleri dışında anlamlı bir farklılık ortaya çıkmamıştır. Öğretmenlik mesleğinin gereklerinden biri olan çocuk sevgisinin bu düzeyde yüksek çıkması sevindiricidir. (Ercan, 2014).

Gelbal ve Duyan (2010)'ın yaptıkları araştırma sonucunda, 40-50 yaş grubunda olan, evli olan, çocuk sahibi olan ve sınıf öğretmenliği yapan öğretmenlerin çocuk sevme puanları daha yüksek bulunmuştur (Uğurlu, 2013).

Çocuk sevgisi, bireyin çocuklar ve çocuklarla olma konusundaki temel inancıdır (Baretti ve Sinsini, 1990). Sevgi, ilgi ve hoşgörü ile diğer bireylerin hakkına saygı göstermek ve korumaktır. Kişinin kendisini aşması, doğaya, çevreye, tüm canlılara karşı duyarlı ve sorumlu olması demektir (Özmen, 1999).

Çocuk sevme puanları yüksek olan öğretmen adayları, çocuklara duydukları ilgiden dolayı çocuklarla ilgili bilgileri öğrenmeye açık olmaktadır. Bu nedenle öğretmen adaylarının çocuk sevme puanları öğrenme için olumsuz öğrenme faktörleri puanlarını negatif yönde anlamlı düzeyde açıklamış olabilir. Gelbal ve Duyan (2010) çocuk kitapları okuyan, çocuklarla ilgili haberleri takip eden, çocuk oyunları bilen, çocuklara

hizmet veren kurum ve kuruluşlarda gönüllü olarak çalışan ilköğretim öğretmenlerinin çocuk sevmeye puanlarının bu etkinlikleri yapmayan ilköğretim öğretmenlerine göre daha yüksek olduğunu bulmuşlardır.

3.6. Çocuk Hakları

Ülkemizde çocuklar bakımından en büyük problem onların halen bir birey olarak algılanmamaları, dolayısıyla bir insan olarak önemsenmemeleri ve dikkate alınmamalarıdır. Her ne kadar herkes “çocukların geleceğimiz “olduğu düşüncesinde anlaşmaktaysa da öyle anlaşılıyor ki, hem çocuklar bugünleri düzenleme hem de toplumsal gelenekler ve inanışlar bakımından, toplumun özgür ve eşit bileşenleri değildir. Çocukların hakları değil yetişkinlerce belirlenen halleri vardır.

Doğumdan itibaren ilk sosyal ilişkilerini ailesi ile birlikte yaşayan çocuk için, okul öncesi eğitimin başlamasıyla birlikte etkileşimde bulunacağı sosyal çevreye öğretmen ve akranlar da dâhil olmaktadır (Ekinci Vural, 2006; Gülay, 2009; Karaca, Gündüz, ve Aral, 2011).

Çocuğun doğumundan hemen sonra çevresel faktörler çocuk üzerinde etkili olmaya başlamaktadır. Çocuk bebeklik sürecinde, aile içerisindeki bireylerin hal ve hareketlerini benimsemektedir. Bu süreç çocuğun yaşı ilerledikçe dış çevredeki faktörlerin de etkisini artırmaktadır. Çocuğu yetiştiren bireylerin özellikle anne ve babanın çocuk üzerindeki etkisinin en fazla olduğu düşünüldüğünde; bu kişilerin toplumsal yapı içerisindeki rollerinden tutun da eğitim öğretim seviyelerine kadar her şey çocuk için oldukça önemlidir. Çocuk bulunduğu iç ve dış çevre faktörlerinin etkisi altında büyümektedir. Çocuğun bu büyüme süreci gerçekleşirken, eğer ona toplumsal yapı içerisindeki doğrular öğretilmez ise çocuğun geleceği olumsuz şekillenecektir (Özdemir, 2012)

Yaşam hakkının yanı sıra çocuğun bedensel, zihinsel, duygusal, sosyal ve ahlâki gelişim için eğitime gereksinimi vardır. İnsanın doğuştan getirdiği yetenekleri geliştiren en önemli araç eğitimidir. Eğitim olmadan insanlar üretken biçimde çalışamazlar, sağlıklarına özen gösteremezler, kendilerini ve ailelerini gereği gibi koruyamazlar ve kültürel açıdan zengin bir yaşam sürdüremezler (Akyüz, 2001).

Özellikle ekonomik bunalım dönemlerinde çocuk yetiştirmenin ağır bir külfet olarak görülmesi, çocuğa karşı olumsuz bir tutum takınılmasına neden olmaktadır. Kendisinden ekonomik yarar sağlanamayacak durumda bulunan sakat, zayıf, hastalıklı çocuklar ile bakımını üstlenecek kimsesi bulunmayan çocukların toplum dışına itilmesi, hatta yok edilmesi olağan olaylardandı. Öte yandan, aile devlet ilişkilerinde çok işlevli ailenin ağır bastığı dönemlerde, yukarıdaki düşüncelerin de etkisiyle çocuk üzerinde aile reisinin sınırsız etkisi bulunuyordu. Çocuğun korunmasından çok onun toplumsal rolüne uygun olarak statüsünün belirlenmesi asıl önem taşıyan husustur (Özdemir, 2012).

Özgürlükçü demokratik düzeni benimsemiş ülkelerde eğitim, kişilerde yaratıcı ve eleştirel düşünce yeteneğini geliştirir, çocukların ilgi ve yeteneklerini değerlendirir. Onlara geniş bir dünya görüşü ve hoşgörü kazandırmaktadır. Ülkeler, sağlıklı ve çağdaş bir eğitim aracılığı ile kalkınmanın gerektirdiği sayı ve nitelikte insan gücünü yetiştirirler. Böylece, eğitilmiş insanlar tarafından ülke kaynakları daha etkili ve planlı bir biçimde değerlendirilir, ülke zenginleşir, insanlar daha mutlu ve rahat bir yaşam sürdürürler (Özdemir, 2012).

Birey olma önemli olmayıp devlet, millet ve aile için var olmaları önemlidir. Kendileri için her konuda yetersiz ve zayıf oldukları öngörüsü geçerlidir. Bu nedenle, her konuda büyüklerin koruma ve gözetimlerine gereksinimleri vardır. Kendileri için alınması gerekli kararları da bu nedenle büyükleri alır. Zaten çocukluk dönemi geçici bir dönem olarak algılanmakta, asıl yaşamın ilerde yetişkinlikte başlayacağı görüşü kabul edilmektedir (Özdemir, 2012).

Çocukların haklarını savunmak, onları her türlü istismara karşı korumak öğretmenin de görevidir. Çocuk sevgisi, doğuştan gelen bir duygu, düşünce ve davranış olmasının yanında kazanılabilen bir tutumdur. Öğrencilere toplumsal yaşama katılmaları aşamasında gerekli bilgi ve beceriyi kazandırmada öğretmenlere büyük sorumluluk düşmektedir. Öğretmenler işbirliğine açık, derinlemesine analiz edebilen, çok yönlü, öğrenmeye istekli, yanılabilceğini kabul eden, iyi iletişim kurabilen, mizah duygusu gelişmiş, ortalama bir zeka ve yaratıcı düşünceye sahip kişiler olmalıdır (Ercan, 2014).

Çocukların istenilen davranış özelliklerine sahip olmasını sağlayabilmek için onların gelişim özelliklerini iyi bilmek gerekmektedir (Alisinanoglu ve Kesicioglu, 2010). Türk kültüründe çocuk bakma sorumluluğunun kadında olması, çocuk bakmaya yönelik roller ile kadın cinsiyet rolünün özdeşleştirilmesi de erkek öğrencilerin çocuk sevme puanlarının düşük olmasına yol açmış olabileceği düşünülmektedir (Kaya, Turan, ve Öztürk, 2011; Turan, Öztürk, Kaya, ve Aştı, 2011).

Çocuklar, toplumsal yaşama eşit haklı ve özgür bireyler olarak katılamamakta, kendi potansiyellerini geliştirecek ve yaşayacak şekilde bir yaşam sürememekte ve bu durum her türlü istismarın ve ihmalin zeminini oluşturmaktadır. Bu nedenle öncelikle, çocuğa bakış açısının değişmesi, onun öncelikle bir insan ve birey olduğunun kavranması ve toplumsal yaşama katılımı sağlanmalıdır (Özdemir, 2012).

3.7. Çocuk İstismarı

Toplumu oluşturan bireylerin çocukluk yaşantılarının kalitesi büyük önem arz etmektedir. Ancak bazen çocukluktaki bir takım örseleyici yaşantılar bireylerin fiziksel, bilişsel ve duygusal gelişimlerini olumsuz yönde etkileyebilmektedir. Bu yaşantıların başında çocuk istismarı ve ihmali gelmektedir (Türk, 2010).

Çocuk istismarı, erişkin bireylerin bakmakla yükümlü oldukları çocukların sağlık ve iyilik hallerini sağlamakta yetersiz kaldıkları durumları tanımlamaktadır. Bir sendrom olarak kabul edilebilecek olan çocuk istismarı olgusu tıbbi, hukuki, gelişimsel ve psiko-sosyal açılardan irdelenebilmektedir. Kısacası çocuk istismarı konusu geniş bir yelpazede değerlendirilmektedir (Polat, 2006).

İstismar, çocuğun bakımıyla ilgilenenlerin çocukları cezalandırma, disiplin altına alma ve kontrol etme gibi gözetici haklarını sömürme olarak tanımlanırken ihmal, koruma, bakım ve söz konusu denetimleri içine alan görevleri yapmadaki başarısızlıklar olarak tanımlanmaktadır (Yenibaş-Şirin, 2007).

3.7.1. Fiziksel İstismar

Çocuk istismarı tipleri içinde fiziksel ve cinsel istismar tipleri en çok dikkat çeken istismar türleri arasında yer almaktadır. Fiziksel istismar, istismarın en iyi tanınan şeklidir ve 'bir kaza olmaksızın, fiziksel travma ya da yaralanmalarla sonuçlanan

herhangi bir davranış biçimi' olarak tanımlanır (Cüceloğlu, 1993). Fiziksel istismar yaralanmaları çimdikleme, ısırma, vurma, tekmeleme, yakma, ağzı kapatarak boğmaya teşebbüs etme, şiddetli bir şekilde sarsma ya da herhangi bir başka şekilde çocuğun bedenine zarar vermektir (Özdemir, 2012).

3.7.2. Cinsel İstismar

Cinsel istismar, bir yetişkinin çocuğa cinsel amaçla yaklaşımı veya sömürüsü şeklinde tanımlanmaktadır (Özdemir-Uluç, 1997). Cinsel kötüye kullanıma uğramış erkek çocuklarda en sık görülen davranış tepkisi, saldırgan davranışların gelişimidir. Ayrıca dışa vurucu davranışlar, uyku bozuklukları ve uzaklaşma davranışlarını da gösterebilirler. Kızlarda en sık görülen davranış tepkisi ise, aşağılık duygusu ve kendine zarar verme davranışlarıdır. Kendine zarar verici davranışlar genellikle vücudunda sigara söndürme ve bileğini kesme şeklindedir (Polat, 1999).

Cinsel tacize uğrayan bazı çocukların yeni ilişkilerini cinsellik üzerine kurdukları görülmektedir. Bu tarz çocuklar genellikle, yetişkin olduklarında ya çocuklara cinsel taciz uygulamakta ya da para kazanmak için cinselliklerini kullanmaktadır (Ekşi, 1999; Kurtay, 2004; Hancı, 2002).

Cinsel tacize uğrayan çocuk mutsuzdur, davranışları uçarıdır, ya çok titiz ya da dağınıktır. Yabancılara karşı alışılmadık biçimde davranır, ya çok yakın ya da çok utangaç ve korkaktır, ya çok uslu ya da provoke edicidir (Ekşi, 1999).

Sık ve devamlı cinsel oyun, cinsel olarak baştan çıkarıcı davranışlar sergilemesi, yaşıyla uyumsuz cinsel aktivite göstermesi, kontrolsüz mastürbasyon ve resim çizimlerinde tacizi belirtme, uygunsuz cinsel davranışlar (herkesin ortasında mastürbasyon), cinsel ilişki taklidi, anüs veya vajinaya yabancı cisim sokmak, insanlara sürtünmek, sürekli genital organlarıyla oynamak gibi, cinsellik veya seks konularına anormal ilgi gösterme veya tamamen ilgisiz kalma sık görülen davranışlardır.

Cinsel istismarda suçlular ve mağdurlar erkek ya da kadın olabilirler, ancak suçlunun erkek, mağdurun kadın olduğu en sık rastlanan durumdur. İstismarcı genellikle çocuğun güvendiği ve düzenli görüştüğü tanıdık- bildik kişidir (Yiğit, 2008).

Cinsel istismar, bireyi ve aileyi yaşam boyu etkileyen, ruhsal olarak hem kısa dönemde hem de uzun dönemde önemli ruh sağlığı sorunlarına yol açan bir yaşam olayıdır. Klinik olarak belirgin bozulma gösteren bireylerin dışında, sonraki kuşaklara dahi yansıyan sonuçları ile etkisini uzun seneler boyunca sürdürebilmektedir. Ayrıca çocukluk döneminde yaşanan cinsel şiddetin yetişkinlikte cinsel saldırganlığa neden olabileceğine dair bulgular, yani şiddetin şiddet doğurduğu gerçeği, şimdiye kadar yapılan araştırmalardan çıkarılacak en çarpıcı sonuçtur (Van der Kolk ve Fisler, 1995).

3.7.3. Duygusal İstismar

Çocuğun psikolojik olarak sözel yolla istismar edilmesidir. Azarlama, hakaret etme, küçümseme, tehdit etme, suçlama, çocuğa küsme, yokmuş gibi davranma ve çocukla alay etme duygusal istismarlardan bazılarıdır. İstismar tiplerinden biri tek başına olabileceği gibi, birden fazlası aynı çocukta var olabilmektedir. Özellikle duygusal istismar hemen hemen her zaman diğer istismar tipleriyle beraber görülmektedir. Duygusal istismara neden olan davranışlar daha çok çocuk ve ergenin yakın çevresinde onunla ilişkili olan yetişkin kişiler tarafından gösterilmektedir (Polat, 2001).

3.7.4. Çocuk İhmali

Doğumdan itibaren ilk sosyal ilişkilerini ailesi ile birlikte yaşayan çocuk için, okul öncesi eğitimin başlamasıyla birlikte etkileşimde bulunacağı sosyal çevreye, öğretmen ve akranlar da dâhil olmaktadır (Ekinci Vural, 2006; Gülay, 2009; Karaca, Gündüz, ve Aral, 2011).

İhmal çocuğa bakmakla yükümlü kişinin bu yükümlülüğü yerine getirmemesi, çocuğu fiziksel ya da duygusal olarak ihmal etmesidir. Beslenme, giyim, tıbbi gereksinimler, duygusal ihtiyaçlar veya optimal yaşam koşulları için gerekli ilgiyi göstermeme şeklinde tanımlanmaktadır. İhmal ve istismarı birbirinden ayıran en temel nokta istismarın aktif, ihmalin ise pasif bir olgu olmasıdır.

İhmal ve istismar, çocuğun normal fiziksel ve zihinsel gelişimini kısıtlayıcı olan fiziksel, duygusal ve cinsel ihmali ve istismarı içermektedir. Ancak bunları birbirinden ayırmak oldukça zordur. Yakın kişilerin çocuğun gelişimine sürekli zarar veren

hareketleri sonucu çocuğa sosyal olarak mevcut kaynakların sağlanmaması, bunlardan yoksun bırakılması fiziksel ihmal olarak tanımlanabilmektedir (Özdemir, 2012).

Çocukların istenilen davranış özelliklerine sahip olması ve çocukları farkında olmadan ihmal etmemek için onların gelişim özelliklerini iyi bilmek gerekmektedir (Alisinanoglu ve Kesicioglu, 2010).

4. YÖNTEM

Araştırma, öğretmenlerin sosyo-demografik özellikleri ile çocuk sevmeye durumları arasındaki ilişkiyi incelemektedir. Araştırma ilişkisel tarama modeline dayalı betimsel bir çalışmadır. İlişkisel tarama modelleri, iki veya daha çok sayıdaki değişken arasında, birlikte değişimin varlığını veya derecesini betimlemeyi amaçlamaktadır (Karasar, 2007).

4.1. Evren ve Örneklem

Araştırmanın evrenini 2014-2015 öğretim yılında Kayseri il merkezinde ki ilkokullarda görev yapan sınıf öğretmenleri ile Ahmet Keleşoğlu Eğitim Fakültesi, Aksaray Eğitim Fakültesi ve Erciyes Eğitim Fakültesi sınıf öğretmenliği ana bilim dalında öğrenim gören öğretmen adayları oluşturmaktadır. Öğretmen ve öğretmen adayları random yöntemiyle belirlenmiştir.

Ahmet Keleşoğlu Eğitim Fakültesi, Aksaray Eğitim Fakültesi ve Erciyes Eğitim Fakültesi sınıf öğretmenliği ana bilim dalında öğrenim gören 285'i kız, 95'i erkek toplam 380 sınıf öğretmeni adayları araştırmanın birinci örneklem grubunu oluşturmaktadır. Kayseri il merkezinde görev yapan 115'i kız, 136'sı erkek toplam 251 sınıf öğretmeni ise araştırmanın ikinci örneklem grubunu oluşturmaktadır

4.2. Veri Toplama Araçları

Araştırmaya katılan sınıf öğretmeni ve sınıf öğretmeni adaylarına, "Kişisel Bilgi Formu" ve "Barnett Çocuk Sevmeye Ölçeği" uygulanarak, araştırmanın verileri toplanmıştır.

4.2.1. Kişisel Bilgi Formu

Sınıf öğretmeni adaylarından cinsiyet, çocuk kitapları okuma durumları, çocuk haberlerini takip edip etmedikleri ve çocuk oyunlarını bilip bilmedikleri konularında bilgiler vermeleri istenmiştir. Sınıf öğretmenlerine ise, cinsiyet, yaş, çocuk kitapları okuma durumları, çocuk haberlerini takip edip etmedikleri, çocuk oyunlarını bilip bilmedikleri ve soruşturma geçirip geçirmediğine ilişkin bilgiler sorulmuştur.

4.2.2. Barnett Çocuk Sevme Ölçeği (BCSÖ)

Barnett Çocuk Sevme Ölçeği, Barnett ve Sinisi (1990) tarafından insanların çocuklara yönelik tutumlarını ölçmek amacıyla geliştirilmiştir. Duyan ve Gelbal (2008) tarafından Türkçe'ye uyarlaması yapılmıştır. Ölçekte çocukları sevme durumlarını belirlemeye yönelik on dört madde bulunmaktadır. Barnett Çocuk Sevme 0.92 düzeyinde iç tutarlılığa sahiptir. Test tekrar test güvenirlik katsayısı 0.85 olarak hesaplanmıştır. Maddelerde “Hiç katılmıyorum” yanıtından, “Tamamen katılıyorum” yanıtına kadar yedi derecede görüş bildirmeleri istenilmiştir. Maddelerin dördü olumsuz, on madde ise olumlu anlam taşımaktadır. Ölçekten alınabilecek en yüksek puan 98 en düşük puan ise 14'tür. Ölçekten alınan yüksek puanlar çocuklara karşı daha yüksek sevgi düzeyinin göstergesi olarak kabul edilmiştir. Bu çalışmada Cronbach Alpha ile hesaplanan güvenirlik katsayısı 0.92 olarak bulunmuştur.

4.3. Verilerin Analizi

Araştırma verilerinin analizinde sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinin bazı demografik özelliklerine ilişkin betimsel istatistikler yapılmıştır. Çocuk sevme ölçeğine ilişkin sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinin, öğretmenlerin cinsiyet, çocuk kitapları okuma durumları, çocuk haberlerini takip edip etmedikleri ve çocuk oyunlarını bilip bilmedikleri konularında anlamlı fark olup olmadığına ilişkin bağımsız gruplar t testi yapılmıştır. Sınıf öğretmenlerinin yaş değişkenlerine göre anlamlı farklılık olup olmadığına ilişkin F testi, ortaya çıkan farkın hangi gruptan kaynaklandığını belirlemek için Tukey anlamlılık testi yapılmıştır.

5. BULGULAR

Bu bölümde sınıf öğretmeni adaylarının ve sınıf öğretmenlerinin cinsiyetleri, çocuk kitapları okuma düzeyleri, çocuk haberleri takip etme durumları, çocuk oyunları bilip bilmemeleri, sınıf öğretmenlerin yaş ve soruşturma geçirip geçirmeme durumlarına göre çocuk sevme düzeylerinde farklılık olup olmadığına ilişkin bulgulara yer verilmiştir.

Tablo 1' de sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin cinsiyetlerine göre çocuk sevme düzeyleri arasında bir farklılık var mıdır? Sorusuna ilişkin bulgulara yer verilmiştir.

Tablo 1. Sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinin cinsiyetlerine göre çocuk sevme durumlarına ilişkin t testi sonuçları

	Boyut	Cinsiyet	N	X	Ss	t	p
Aday Öğretmen	Çocuk Sevme	Erkek	95	58,94	7,49	-2,306	,022*
		Kız	285	61,07	7,89		
Öğretmen	Çocuk Sevme	Erkek	136	68,51	8,65	-1,832	,068
		Kadın	115	70,38	7,26		

*p<.05

Sınıf öğretmeni adaylarının çocuk sevme durumları cinsiyetlere göre incelendiğinde erkek öğretmen adaylarının aritmetik ortalaması ($X = 58,94$), kız öğretmen adaylarının aritmetik ortalaması ($X = 61,07$) olarak bulunmuştur. Ortalamalar arasında hesaplanan t değeri ($t = -2,306$ $p < .05$) düzeyinde anlamlı olduğu görülmektedir. Sınıf öğretmeni adaylarının ortalama puanları arasındaki fark incelendiğinde, kız sınıf öğretmeni adaylarının çocuk sevme düzeylerinin, erkek sınıf öğretmeni adaylarından daha yüksek olduğu görülmektedir.

Sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme durumları cinsiyetlere göre incelendiğinde erkek öğretmenlerin aritmetik ortalaması ($X = 68,51$), kadın öğretmenlerin aritmetik ortalaması ($X = 70,38$) olarak bulunmuştur. Ortalamalar arasında hesaplan t değeri ($t = 1,832$ $p > .05$) düzeyinde anlamlı bulunmamıştır. Sınıf öğretmenlerinin, çocuk sevme durumları cinsiyetlerine göre farklılaşmamaktadır.

Tablo 2’de sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinin çocuk kitapları okuma durumlarına göre çocuk sevme düzeylerinin farklılaşıp farklılaşmadığına ilişkin bulgulara yer verilmiştir.

Tablo 2. Sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinin çocuk kitapları okumalarına göre çocuk sevme durumlarına ilişkin t testi sonuçları

	Boyut	Kitap Okuma	N	X	Ss	t	p
Aday Öğretmen	Çocuk Sevme	Evet	136	61,80	7,78	2,361	,019*
		Hayır	244	59,84	7,79		
Öğretmen	Çocuk Sevme	Evet	203	69,97	7,63	2,461	,015*
		Hayır	48	66,81	9,43		

* $p < .05$

Sınıf öğretmeni adaylarının çocuk sevme durumları, çocuk kitapları okumalarına göre incelendiğinde çocuk kitabı okuyan sınıf öğretmeni adaylarının aritmetik ortalaması ($X = 61,80$), çocuk kitabı okuyamayan sınıf öğretmeni adaylarının aritmetik ortalaması ($X = 59,84$) olarak bulunmuştur. Ortalamalar arasında hesaplan t değeri ($2,361$ $p < .05$) düzeyinde anlamlı olduğu görülmektedir. Sınıf öğretmeni adaylarının ortalama puanları arasındaki fark incelendiğinde çocuk kitapları okuyan sınıf öğretmeni adaylarının çocuk sevme düzeylerinin, çocuk kitapları okumayan sınıf öğretmeni adaylarından daha yüksek olduğu görülmektedir.

Sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme durumları çocuk kitapları okumalarına göre incelendiğinde, çocuk kitabı okuyan sınıf öğretmenlerinin aritmetik ortalaması ($X = 69,97$) olarak bulunmuştur. Çocuk kitabı okumayan sınıf öğretmenlerinin aritmetik ortalaması ise ($X = 66,81$) olarak gözlenmiştir. Ortalamalar arasında hesaplan t değeri

($t=-2,461$ $p<.05$) düzeyinde anlamlı bulunmuştur. Sınıf öğretmenlerinin ortalama puanları arasındaki fark incelendiğinde çocuk kitapları okuyan sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeylerinin, çocuk kitapları okumayan sınıf öğretmenlerine göre daha yüksek olduğu görülmektedir.

Tablo 3'te sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinin çocuk oyunları bilme durumlarına göre çocuk sevme düzeylerinin farklılaşıp farklılaşmadığına ilişkin bulgulara yer verilmiştir.

Tablo 3. Sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinin çocuk oyunlarını bilmelerine göre çocuk sevme durumlarına ilişkin t testi sonuçları

	Boyut	Oyun Bilme	N	X	Ss	t	p
Aday Öğretmen	Çocuk Sevme	Evet	249	62,12	6,99	5,576	,001*
		Hayır	130	57,57	8,50		
Öğretmen	Çocuk Sevme	Evet	222	69,91	7,68	3,020	,003*
		Hayır	29	65,17	9,83		

* $p<.05$

Sınıf öğretmeni adaylarının çocuk sevme durumları çocuk oyunlarını bilmelerine göre incelendiğinde çocuk oyunlarını bilen sınıf öğretmeni adaylarının aritmetik ortalaması ($X=62,12$), çocuk oyunlarını bilmeyen sınıf öğretmeni adaylarının aritmetik ortalaması ($X=57,57$) olarak bulunmuştur. Ortalamalar arasında hesaplan t değeri ($t=5,576$ $p<.01$) düzeyinde anlamlı olduğu görülmektedir. Sınıf öğretmeni adaylarının ortalama puanları arasındaki fark incelendiğinde çocuk oyunlarını bilen sınıf öğretmeni adaylarının çocuk sevme düzeylerinin, çocuk oyunlarını bilmeyen sınıf öğretmeni adaylarından daha yüksek olduğu görülmektedir.

Sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme durumları çocuk oyunlarını bilmelerine göre incelendiğinde, çocuk oyunlarını bilen sınıf öğretmenlerinin aritmetik ortalaması ($X=69,91$) olarak bulunmuştur. Çocuk oyunlarını bilmeyen sınıf öğretmenlerinin aritmetik ortalaması ise ($X=65,17$) olarak gözlenmiştir. Ortalamalar arasında hesaplan t değeri

($t=3,020$ $p<.05$) düzeyinde anlamlı bulunmuştur. Sınıf öğretmenlerinin ortalama puanları arasındaki fark incelendiğinde çocuk oyunlarını bilen sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeylerinin, çocuk oyunlarını bilmeyen sınıf öğretmenlerine göre daha yüksek olduğu görülmektedir.

Tablo 4’te sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinin çocuk haberleriyle ilgilenip ilgilenmediklerine göre çocuk sevme düzeylerinin farklılaşıp farklılaşmadığına ilişkin bulgulara yer verilmiştir.

Tablo 4. Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk haberleriyle ilgilenmelerine göre çocuk sevme durumlarına ilişkin t testi sonuçları

	Boyut	Haber	N	X	Ss	t	p
Aday Öğretmen	Çocuk	Evet	248	61,72	7,10	4,123	,001*
	Sevme	Hayır	132	58,31	8,66		
Öğretmen	Çocuk	Evet	214	69,87	7,41	2,416	,016*
	Sevme	Hayır	37	66,43	10,88		

* $p<.05$

Sınıf öğretmeni adaylarının çocuk sevme durumları çocuk haberleriyle ilgilenip ilgilenmeme durumlarına göre incelendiğinde çocuk haberleriyle ilgilenen sınıf öğretmeni adaylarının aritmetik ortalaması ($X=61,72$), çocuk haberleriyle ilgilenmeyen sınıf öğretmeni adaylarının aritmetik ortalaması ($X=58,31$) olarak bulunmuştur. Ortalamalar arasında hesaplan t değeri ($t=4,123$ $p<.001$) düzeyinde anlamlı olduğu görülmektedir. Sınıf öğretmeni adaylarının ortalama puanları arasındaki fark incelendiğinde çocuk haberleriyle ilgilenen sınıf öğretmeni adaylarının çocuk sevme düzeylerinin, çocuk haberleriyle ilgilenmeyen sınıf öğretmeni adaylarından daha yüksek olduğu görülmektedir.

Sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme durumları çocuk haberleriyle ilgilenip ilgilenmeme durumlarına göre incelendiğinde, çocuk haberleriyle ilgilenen sınıf öğretmenlerinin aritmetik ortalaması ($X =69,87$) olarak bulunmuştur. Çocuk haberleriyle ilgilenmeyen sınıf öğretmenlerinin aritmetik ortalaması ise ($X =66,43$) olarak gözlenmiştir. Ortalamalar arasında hesaplan t değeri ($t=2,416$ $p<.05$) düzeyinde anlamlı bulunmuştur.

Sınıf öğretmenlerinin ortalama puanları arasındaki fark incelendiğinde çocuk haberleriyle ilgilenen sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeylerinin, çocuk haberleriyle ilgilenmeyen sınıf öğretmeni adaylarından çocuk daha yüksek olduğu görülmektedir.

Tablo 5'te sınıf öğretmenlerinin yaş değişkenlerine göre çocuk sevme düzeylerinin farklılaşp farklılaşmadığına ilişkin bulgulara yer verilmiştir.

Tablo 5. Sınıf öğretmenlerinin yaş değişkenlerine göre çocuk sevme durumlarına ilişkin f testi sonuçları

Boyut	Yaş	N	X	Ss	F	P
Çocuk Sevme	25-35 yaş	77	68,00	7,11	7,012*	,001
	36-45 yaş	93	68,15	8,74		
	46 + yaş	81	72,07	7,57		

*p<.05

Sınıf öğretmenlerinin yaş değişkenlerine göre çocuk sevme durumlarına ilişkin analiz sonuçları incelendiğinde, sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme davranışlarında yaş kategorilerine göre anlamlı farklılıklar bulunmuştur. Sınıf öğretmenlerinin yaş değişkenlerine göre çocuk sevme durumlarının hangi kategorilerden kaynaklandığını belirlemek için anlamlılık analizi yapılmıştır. Tablo 6' da Sınıf öğretmenlerinin yaş değişkenlerine göre çocuk sevme durumlarının hangi kategorilerden kaynaklandığını belirlemek için Tukey testine ilişkin bulgulara yer verilmiştir.

Tablo 6. Sınıf öğretmenlerinin yaş değişkenlerine göre çocuk sevme durumlarındaki farklılaşmanın hangi gruptan kaynaklandığına ilişkin Tukey testi sonuçları

Boyut	(I) Yaş	(J) Yaş	Ortalamalar arasındaki fark (I-J)	SH	p
Çocuk sevme	25-35 yaş	36-45 yaş	-,150	1,21	,992
		46 + yaş	-4,07*	1,25	,004*

*p<.05

Sınıf öğretmenlerinin yaş değişkenlerine göre çocuk sevme durumları, yaş kategorilerine göre incelendiğinde 25-35 yaş arası sınıf öğretmenleri ile 36-45 yaş arası sınıf öğretmenleri arasında anlamlı bir farklılık bulunamamıştır. Diğer bir kategori karşılaştırması olan 36-45 yaş arası sınıf öğretmenleri ile 46+ yaş ve üstü sınıf öğretmenleri arasında da anlamlı bir farklılık bulunamamıştır. Diğer taraftan 25-35 yaş arası sınıf öğretmenleri ile 46+ yaş ve üstü sınıf öğretmenleri arasında anlamlı bir farklılık bulunmuştur. 46+ ve üstü yaş kategorisindeki sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeylerinin, 25-35 yaş arası sınıf öğretmenlerine göre daha yüksek olduğu görülmektedir.

Tablo 7’de sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeylerinin soruşturma geçirip geçirmelerine göre farklılaşıp farklılaşmadığına ilişkin bulgulara yer verilmiştir.

Tablo 7. sınıf öğretmenlerinin idari soruşturma geçirip geçirmemelerine göre çocuk sevme durumlarına ilişkin t testi sonuçları

	Boyut	Haber	N	X	Ss	t	p
Öğretmen	Çocuk	Evet	32	70,53	7,87	4,123	,386
	Sevme	Hayır	219	69,20	8,12		

Sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme durumları idari soruşturma geçirip geçirmemelerine göre incelendiğinde, idari soruşturma geçiren sınıf öğretmenlerinin aritmetik ortalaması ($X = 70,53$) olarak bulunmuştur. İdari soruşturma geçirmeyen sınıf öğretmenlerinin aritmetik ortalaması ise ($X = 69,20$) olarak gözlenmiştir. Ortalamalar arasında hesaplan t değeri ($t=4,123$ $p>.05$) düzeyinde anlamlı bulunamamıştır. Sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme durumları idari soruşturma geçirseler bile değişmemektedir.

Tablo 8’de sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme durumlarına ilişkin bulgulara yer verilmiştir.

Tablo 8. Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme durumlarına ilişkin t testi sonuçları

Boyut	Cinsiyet	N	X	Ss	t	p
Çocuk Sevme	Aday	380	66,21	8,90	-4,513	,001*
	Öğretmen	251	69,37	8,08		

*p<.001

Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme durumları incelendiğinde, sınıf öğretmeni adaylarının aritmetik ortalaması ($X = 66,21$), sınıf öğretmenlerinin aritmetik ortalaması ise ($X = 69,37$) olarak bulunmuştur. Ortalamalar arasında hesaplan t değeri ($t = -4,513$, $p > .001$) düzeyinde anlamlı bulunmuştur. Sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeylerinin, sınıf öğretmeni adaylarından daha yüksek olduğu görülmektedir.

6. TARTIŞMA

Araştırmanın alt problemlerinden ilki olan “Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin cinsiyetlerine göre çocuk sevme düzeyleri arasında bir farklılık var mıdır?” Sorusuna ilişkin bulgular incelendiğinde, kız sınıf öğretmeni adaylarının çocuk sevme düzeylerinin erkek sınıf öğretmeni adaylarından daha yüksek olduğu görülmektedir.

Çimen (1988)'in aktarımına göre, küçük yaşlardan itibaren kültürlerin bazı meslekleri birinci derecede kadınlara bazılarını ise erkeklere özgü sayması, toplum tarafından kadınlara genellikle bu mesleğin ideal olduğu yönünde telkinlerin yapılması gibi nedenlerle erken yaşlarda örtük öğrenme yoluyla kız adayların öğretmenlik mesleğine ilgilerinin uyanmış olabileceğini belirtmiştir (Yazıcı, 2013).

Türk kültüründe çocuk bakma sorumluluğunun kadında olması, çocuk bakmaya yönelik roller ile kadın cinsiyet rolünün özdeştilmesinin de erkek öğrencilerin çocuk sevme puanlarının düşük olmasına yol açmış olabileceği düşünülmektedir (Kaya, Turan, ve Öztürk, 2011; Turan, Öztürk, Kaya, ve Aştı, 2001). Özkara (2013)'nın sınıf öğretmenliği adaylarıyla yaptığı çalışmasında ise, aday öğretmenlerin çocuk sevme eğiliminde, kız öğretmen adaylarının daha yüksek oranda çocuk sevmeye yatkın oldukları bulunmuştur.

Öğretmenlik mesleğinin bayanlar tarafından daha çok tercih edilmesinin temelinde toplumsal cinsiyet rolü kadar çocuk sevgisinin de etkili olduğu düşünülebilir. Ancak çocuk sevgisi güdüsel bir davranış olduğu kadar öğrenilen ve geliştirilebilen bir duygudur. Çocuk sevgisinin cinsiyet değişkeniyle bağlantılı çıkması, kadın ve erkekler arasında mesleki temsil açısından olumsuz sonuçlar doğurabilir. Başka bir deyişle, çocuk sevgisinin cinsiyete göre değiştiği şeklinde bir kalıp düşünce, meslekler arasında cinsiyetçi bakışa katkı sağlayabilir (Ercan, 2014). Bu araştırmalardan elde edilen veriler, araştırmanın bulguları ile benzer özellikler göstermektedirler.

Sınıf öğretmenlerinin, çocuk sevme durumları cinsiyetlerine göre incelendiğinde ise cinsiyetler arasında anlamlı bir farklılık bulunamamıştır. Gelbal ve Duyan'ın (2010) yaptığı araştırmada öğretmenlerin cinsiyetlerine göre çocuk sevme davranışları arasında bir fark olmadığı görülmüştür. Bu bulgu araştırmanın bulgusu ile paralellik göstermektedir.

Çocuk sevme konusundaki bazı araştırmalar ise; çocuk sevme durumlarının, yaş, cinsiyet, medeni durum, kardeş sayısı, çocuk sahibi olma durumu, aile yapısı, demokratik aile tutumu, çocuk bakma durumu, çocukla oyun oynama durumu, çocuk kliniklerinde çalışmayı isteme gibi değişkenlerden etkilendiği göstermektedir (Erdem ve Duyan, 2001; Kostak, 2013).

Çocukları sevip sevmeme durumu aday öğretmenin mesleki yaşama bakışı ve kişilik özellikleriyle de yakından ilişkili olabilir. Okul öncesi öğretmenliğini tercih sırasında çocuk sevme durumunun etkisiz olmasının nedeni, aday öğretmenlerin eğitim yaşantısına başladığında derslerinde ya da uygulamalarında edindikleri idealizmin meslekteki seçimlerinin kişilik özelliklerine uygun olmasından da kaynaklanıyor olabilir. Öğrenim deneyimleri süresi arttıkça aday öğretmenlerin okul öncesi öğretmenliği mesleğine bakış açıları da farklılaşmış olabilir (Yazıcı, 2013).

Ercan (2014) tarafından, "Öğretmenlerin çocuk sevgisi puanları cinsiyete göre anlamlı farklılık göstermekte midir?" sorusuna ilişkin verilerin analizi sonucunda, çocuk sevgisi ile cinsiyet arasında anlamlı bir farkın olduğu, kadın öğretmenlerin çocuk sevme düzeylerinin, erkek öğretmenlere göre daha yüksek olduğu bulunmuştur. Bu araştırmanın bulgusu araştırma sonucuyla paralellik göstermemektedir.

Araştırmanın ikinci alt problemi olan "Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk kitapları okuma durumlarına göre çocuk sevme düzeyleri farklılaşmakta mıdır?" sorusuna ilişkin bulgular incelendiğinde, çocuk kitapları okuyan sınıf öğretmeni adaylarının ve sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeylerinin, çocuk kitapları okumayan sınıf öğretmeni adaylarından ve sınıf öğretmenlerinden daha yüksek olduğu görülmektedir.

Özellikle öğretmenlerin öğretmenlik meslek bilgisi dersleri içerisinde iletişim ve empati yeterliklerine ilişkin eğitim almaları onların öğrenci davranışlarının yönlendiricisi

olmaları nedeniyledir. Öğretmenlerin, öğrencilerle ilişkilerinde öğrencileri dinleyen onlarla çift yönlü iletişim kurabilen öğretmen olmaları beklenmektedir (Uğurlu, 2013). Öğretmenlerin kendilerini geliştirmelerinin çocuk sevme düzeylerine olumlu katkılar sağlayacağı düşünülmektedir.

Arifoğlu ve Razi (2011) tarafından öğrenciler üzerinde yapılan araştırmada, iletişimle ilgili bilgi alan öğrencilerin empatik eğilim ölçeği puan ortalaması bilgi almayanlara göre daha yüksek bulunmuştur. Bu çalışmada da iletişim ve empatik eğilime ilişkin yeterliklerin çocuk sevme davranışlarını etkilediği görülmüştür (Uğurlu, 2013). Olumlu duygular öğrencilerin motivasyonunu ve öğrenme yeteneğini arttırırken, yaşanan olumsuz duygular öğrenme ve bakım verme istekliliğini azaltmaktadır (Altay ve Törüner, 2014).

Öğretmenlik mesleğine yönelik olumlu tutum ve motivasyona sahip olmayan öğretmen ve öğretmen adayları mesleki gelişimlerine daha az çaba ve emek harcamaktadırlar. Bu durumun öğrencilere olan sevgilerini olumsuz etkileyeceği ve mesleki başarılarını da düşüreceği varsayılmaktadır.

Araştırmanın üçüncü alt problemi olan “Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk oyunları bilme durumlarına göre çocuk sevme düzeyleri farklılaşmakta mıdır?” sorusuna ilişkin bulgular incelendiğinde, çocuk oyunları bilen sınıf öğretmeni adaylarının ve sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeylerinin, çocuk oyunları bilmeyen sınıf öğretmeni adaylarından ve sınıf öğretmenlerinden daha yüksek olduğu görülmektedir.

Çocuk sevgisinin gerektirdiği teorik ve pratik davranışların kazanıldığı ortamlarda çocuğun sosyalleşmesi daha sağlıklı olacaktır. Okul da tıpkı aile gibi sosyalleşme ortamıdır; öğretmen ise sosyalleştirme ajanıdır. Öğretmeni tarafından sevildiğini hisseden çocuk, kendini değerli görecektir, yeni şeyler denemekten çekinmeyecektir (Ercan, 2014). Çocuk oyunlarını bilen öğretmenler, çocukların okula uyumlarını kolaylaştıracak ve onların gelişimlerine olumlu katkılar sağlayacaktır. Çocuk öğretmen ilişkilerinin olumsuz olmasının ise çocukta okula karşı olumsuz tutuma sahip olmaya, akademik başarısızlığa ve öğrenmeye isteksizliğe neden olacağı belirtilmiştir (Baldanza, 2013).

Çocuk oyunlarını bilen öğretmenlerin çocuk sevme ölçeğinden aldıkları puan ortalaması yüksek olup, bilinen oyun sayısı arttıkça öğretmenlerin çocuk sevme puanları

artmaktadır. Çocuk oyunlarını bilen öğretmenler, çocukların nelerden hoşlandıklarını kavrayabilir, çocukları daha iyi anlayabilir ve onların duygularını paylaşabilirler (Gelbal ve Duyan, 2010).

Öğretmen-çocuk ilişkisini etkileyen önemli unsurlardan biri öğretmenlerin çocuk sevgisi, diğeri ise öğretmenlik mesleğine ilişkin motivasyonlarıdır (Veenman, 1984). Öğretmenlik mesleğine yönelik tutumları olumlu olan aday öğretmen ve öğretmenlerin, çocukların yapmaktan hoşlandıkları etkinlikler konusundaki bilgi ve becerilerini geliştirmeleri, onların ve çocukların okullarda kaliteli zaman geçirmelerini sağlayacaktır.

Çocuk oyunları bilme çocuklarla daha uzun süre zaman geçirme olasılığını da artırabilir ve çocukların hoşlandığı etkinlikler içinde bulunmak çocukları daha fazla sevmeye neden olabilir. Oyun bilme ve oyunlara katılma insanların kendini keşfetmesine de yardımcı olan bir unsur olabilir ve bu durum bireyin kendisi başta olmak üzere diğer insanları da sevmesine yardım edebilir. Öğretmen ne kadar çok çocuk oyunu bilirse çocukların ilgisini o kadar çok çekebilir ve kendi deneyimlerini göz önünde bulundurarak çocukların hangi oyundan, ne kadar zevk alabileceğini, çocukların nelerden hoşlanacağını bilebilir. Çocukların dünyasını kavrayabilme öğretmenler için olumlu bir özelliktir. Öğrencilerin de bu tür öğretmenleri daha çok sevebileceği düşünülebilir, bunun sonucunda öğretmenin de daha fazla doyum sağlayabileceği sonucuna ulaşılabilir. Doyum sağlayıcı ilişkiler de sevmeye olasılığını artırır ve bu durum çocuk sevmeye açısından da geçerli olarak değerlendirilebilir (Gelbal ve Duyan, 2010).

Çocukların olumlu okul deneyimi yaşamalarında, olumlu davranış, kişilik özellikleri, tavır, alışkanlık, inanç ve değer yargıları kazanmalarında öğretmen-çocuk ilişkileri önemlidir. Öğretmenin çocuklara ılımlı yaklaşımı ve tutumu, işini yaparken mutlu olması, öğretmenin çocuğun yanına oturması ve birlikte etkinlik yapması, çocukların ihtiyaçlarının farkında olması, bir şeyleri öğretirken çocukları desteklemesi ve rehberlik etmesi olumlu öğretmen-öğrenci ilişkisinin en önemli unsurlarıdır (Bin Dahari ve Sabri bin Ya, 2011; Dereli İman, 2014). Araştırmacılar, öğretmenlerin çocuklarla iletişim kurmalarını çocukları anlamaları ile eş değer görmektedirler. Öğretmenlerin bu süreci en iyi geçirmelerinin bir yolu da çocuk oyunları ile ilgilenmeleridir. Öğretmenlik mesleğinin çocuklarla bir arada olmayı gerektirdiği ve çocuklar üzerindeki etkileri de

düşünüldüğünde öğretmen adaylarının çocuk sevme tutumları da önemli bir konu olmaktadır (Çelik, Sarıtaş ve Çatalbaş, 2013).

Sevgi, bir nesne ya da kişiye bağlılık duygusudur. Gülen gözlerle bakmak, dokunmak, öpmek, kucaklamak, güzel sözler söylemek, birlikte vakit geçirmek, öncelik vermek, onu düşünmek gibi eylemler sevginin davranışa yansımış şekilleridir (Ercan, 2014).

Toplumsallaşma süreci genelde beş altı yaşından sonra çocuğun toplumsal kurumlar yoluyla kişilik kazanma sürecidir. Bu sürece çocuk oyunlar ile hazırlanmaktadır. Toplumsallaşma süreci ile çocuk birey olmak için sosyal becerileri oyunlar yoluyla kazanmaktadır. Toplum içinde belli statüleri olan ve bu statülere uygun görevler yüklenen bir insan olmaya, çocuk oyunları ile başlar (Özdemir, 2012). Araştırma bulgusu, çocuk oyunlarını bilen ve çocuklarla bu etkinlikleri yapan öğretmenlerin çocuk sevme düzeylerinin yüksek olması, anlamlı bir sonuç olarak görülmektedir.

Araştırmanın dördüncü alt problemi olan “Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk haberleri takip etme durumlarına göre çocuk sevme düzeyleri farklılaşmakta mıdır?” sorusuna ilişkin bulgular incelendiğinde, çocuk haberleri izleyen sınıf öğretmeni adaylarının ve sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeylerinin, çocuk haberleri izlemeyen sınıf öğretmeni adaylarından ve sınıf öğretmenlerinden daha yüksek olduğu görülmektedir.

Gelişen ve hızla değişen dünyada “elektronik oyuncaklarla kurgusal bir medya ortamında büyümek zorunda kalan” çocuklarımızın, sosyalleşmiş ve değer yargılarına sahip çıkan bireyler olması için herkesin üzerine düşeni yapması artık bir zorunluluktur. Tıpkı “yaşadığımız doğayı bizden sonrakilere koruyup bırakmak üzere aldığımız bir emanet olarak” gördüğümüz gibi çocuklarımızı da atalarımızdan aldığımız değerleri taşıyacak bireyler olarak görüp onları en iyi şekilde yetiştirmeli ve bir sonraki nesile aktarılmasını sağlamaktadır (Arslan, 2014).

Çocuklar ile ilgili haber takip eden öğretmenlerin çocuk sevme ölçeğinden aldıkları puanın yüksek olduğu belirlenmiştir. İnsanlar bilmedikleri, tanımadıkları şeyleri daha az severler. Bu nedenle çocuklarla ilgili haberleri takip etme çocuklar hakkında daha fazla farkındalık kazanmaya yardımcı olabilecektir. Çocuklarla ilgili haberleri izleyen öğretmenlerin çocuklarla daha fazla ilgili oldukları ve onları daha fazla sevdikleri

düşünülebilir. Dolayısıyla elde edilen sonuç beklenen bir sonuç olarak değerlendirilebilir (Gelbal ve Duyan, 2010).

Çocukların pek çok konuyu genel anlamda medyadan öğrendiklerini ve medyada izlediklerini, duyduklarını, örnek aldıklarını biliyoruz. Bu konuda yapılan araştırmaların çoğu medyada gördükleri her şeyi hafızalarında tuttuklarını ve model aldıklarını göstermektedir. Dolayısıyla yazılı basın da dâhil olmak üzere, medyanın rolüne ilişkin ilk prensibi, özenli davranma yükümlülüğü olarak belirleyebiliriz. Ayrıca kitle iletişim araçları, çocukların toplumdaki rolünü pekiştirici yayın yapmalıdır.

Araştırmanın beşinci alt problemi olan “Sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeyleri yaşlarına göre farklılaşmakta mıdır?” sorusuna ilişkin bulgular incelendiğinde, sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeylerinin yaşlarına göre farklılaştığı görülmektedir.

Gelbal ve Duyan, (2010) yaptıkları araştırmada yaş durumuna göre 41-45 yaş grubundaki öğretmenlerin çocuk sevme puanlarının en yüksek olduğunu saptamıştır. Bu yaş dönemi orta yaş kapsamaktadır. Ayrıca öğretmenlerin yaşları ilerledikçe olaylara bakış açıları, olaylara dayanma, tahammül etme ya da katlanma düzeyleri de artıyor olabilir. Yaşın ilerlemesiyle birlikte öğretmenler, öğrencilerin yaptıkları gürültüyü, yaramazlıkları, sordukları ilginç soruları, anlamsız ve yersiz konuşmaları olağan görmeye başlayabilir. Bu bulgu araştırmanın 46 yaş ve üzerindeki öğretmenlerin çocuk sevme düzeyleri ile paralellik göstermektedir.

Yazıcı (2013)'nın, araştırmasında yaş durumuna göre 24 yaş ve üzeri gruptaki öğretmenlerin çocuk sevme puanlarının en yüksek olduğu saptanmıştır. Bu yaş dönemi ergenlikten çıkılan ve yetişkinlik sorumluluklarının farkına varılan dönemi kapsamaktadır. Ergenlikte kimlik duygusunu yerleştiren birey, başkalarıyla yakınlıklar, dostluklar kurmanın ve daha geniş ilişkiler kurarak topluma karışmanın, iş ve kariyer edinmenin önemli olduğunun bilincindedir. Bu yaşlarda bireylerin güvenli bir şekilde sevgiyi verme ve alma gücüne sahip olduklarını belirtilmiştir. Bulgular, bu araştırmanın bulgusu ile benzerlik göstermemektedir.

Öğretmenlik mesleği, eğitim-öğretim ortamını düzenleme ve öğretim yöntemlerini kullanma açısından belli bir deneyim gerektirmektedir. Çocuk sevgisi açısından duruma bakıldığında çocuğu olmayan, bekâr ve genç öğretmenlerin durumu tartışmalı hale gelir.

Bizim çalışmamızda yaş ortalamasına, çocuk sayısına ve hizmet süresine bakıldığında verilerin kabul edilebilir bir ortalamanın üzerinde olduğu görülebilir. Bu bağlamda yaş, çocuk sayısı ve mesleki deneyimin çocuk sevgisi açısından bir fark oluşturmamış olması doğal karşılanabilir (Ercan, 2014).

Özellikle mesleki eğitim yaşantısının sonuna doğru adayların yoğun uygulamalara katılmaları, çocuklarla ilgili gönüllü çalışmalarda bulunmaları, çocuklarla sık sık bir arada olabilecekleri ortamların artması adayların çocukları tanıma ve onlarla bağ oluşturma olanağını artırmış olabileceğini ileri sürmüştür (Yazıcı, 2013).

Araştırmanın altıncı alt problemi olan “Sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeyleri idari soruşturma geçirip geçirmemelerine göre farklılaşmakta mıdır?” sorusuna ilişkin bulgular incelendiğinde, sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeylerinin, idari soruşturma geçirip geçirmemelerine göre farklılaşmadığı görülmektedir.

Örgütlerde cezai yaptırımlar, sistemin yürümesi ve kişilerin kendi sorumluluklarını yerine getirmeleri açısından gereklidir. Ancak ödül sistemi, öğretmen ve yöneticilerin gereksinim duyduğu nicelik ve nitelikte olmamasından dolayı işlevselliğini yitirmektedir. Ödüllendirme ve cezalandırma yöntemlerinin uygulanmasında performans değerlendirme ölçütleri standart olmadığı için uygulamalar, adil ve çalışanların motivasyonunu artırmaya yönelik değildir (Seyhani, Özder ve Konedralı, 2009).

Yıldırım’ın (2008) yaptığı çalışmada öğretmenler; bugün uygulanan ödüllendirme uygulamalarının sağlıklı işlemediği, amaca hizmet etmediği, ödüllendirmede adalet ve açıklık ilkelerinin çok soyut ve belirsiz olduğu, yapılan ödüllendirmelerde çeşitli sorunların olduğu ve öğretmenlerin ödüllendirilmesinden çok ödüllendirilmemesi anlayışının egemen olduğu görüşündedirler. İdari olarak sorun yaşayan öğretmenlerin çocuk sevme konusundaki motivasyonlarının eksilmemesi, öğretmenlik mesleğinin içsel motivasyonla ilişkili olduğunu göstermektedir.

Kişisel başarıda ise, kişinin kendisini olumsuz değerlendirme eğiliminde olması yani düşük moral ve kişiler arası ilişkilerde geri çekilme, üretkenliğin azalması ve başarısızlık duygusu gibi olumsuz tepkilerden oluşmaktadır (Wright ve Douglas, 1997).

Araştırmanın yedinci alt problemi olan “Sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme durumları arasında anlamlı bir farklılık var mıdır?” sorusuna ilişkin bulgular incelendiğinde, sınıf öğretmeni adayları ile sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme düzeyleri arasında anlamlı bir farklılık olduğu görülmektedir.

Öğretmenlerin yaşları ilerledikçe ve mesleki süre arttıkça çocuk sevme puanının arttığı görülmüştür. Öğretmenlik mesleği, eğitim-öğretim ortamını düzenleme ve öğretim yöntemlerini kullanma açısından belli bir deneyimi gerektirmektedir. Çocuk sevgisi açısından duruma bakıldığında çocuğu olmayan, bekâr ve genç öğretmenlerin durumu tartışmalı hale gelir. Bizim çalışmamızda yaş ortalaması, çocuk sayısı ve hizmet süresine bakıldığında verilerin kabul edilebilir bir ortalamanın üzerinde olduğu görülmektedir (Gelbal ve Duyan, 2010).

Öğretmen yetiştirme programlarında, mesleki yeterlilik anlamında, çocuk sevgisi özelliğinin (kadınsı ve androjen cinsiyet rolleriyle uyumu içinde) sorgulanması gerekir. Kadınsı/androjen cinsiyet rolleriyle (yumuşak, nazik, hassas, tatlı dilli, gönül alan, kaba dil kullanmayan, anlayışlı, çocukları seven vb.) çocuk sevgisinin gerektirdiği “ilgilenme, özen gösterme, koruma, empati ve iletişim kurma iç görülerine ve bilgilerine sahip olma” özelliklerinin uyumlu olduğu görülür (Ercan, 2014).

Öğretmen adaylarının akademik başarıları yükseldikçe çocuk sevme, içsel motivasyon, bilişsel ve hayat boyu öğrenme amaçları puanları da yükselmekte, öğrenme için olumsuz öğrenme faktörleri puanları düşmektedir. Öğretmen adaylarının çocuk sevme puanları öğretmen adaylarının öğrenme için olumsuz öğrenme faktörleri puanlarını anlamlı düzeyde negatif yönde açıklamaktadır (Acat ve Yenilmez, 2004).

Dereli-İman (2014), araştırmasında öğretmen adaylarının çocuk sevme düzeylerini yüksek bulmuştur. Bu bulgu araştırmanın bulguları ile paralellik göstermemektedir. Öğretmen adaylarının çocuk sevme puan ortalamalarının hemen hemen aynı düzeyde olduğu; öğrencilerin sınıf düzeyi arttıkça dışsal motivasyon, bilişsel ve hayat boyu öğrenme amaçları ve içsel motivasyon puan ortalamalarının da yükseldiği görülmektedir (Dereli İman, 2014). Araştırma sonuçlarına göre öğretmen adaylarının sınıfları yükseldikçe çocuk sevme düzeyleri puanlarında yükselmektedir.

Öğretmen adaylarının devam ettikleri sınıf düzeyi yükseldikçe içsel ve dışsal motivasyon puanları yükselmekte, öğrenme için olumsuz öğrenme faktörleri puanları azalmaktadır. Sınıf düzeyi yükseldikçe öğretmen adaylarının alan ve öğretmenlik meslek bilgilerine yönelik aldıkları derslerin artmasının, okul deneyimi ve öğretmenlik uygulaması dersleri ile öğretmen adaylarının çocuklarla daha çok vakit geçirmelerinin ve mesleki deneyim yaşamalarının, öğretmenlik mesleğini benimsemelerini sağlayacağı belirtilmektedir (Harmandar, Bayrakçeken, Kıncal , Büyükkasap ve Kızılkaya, 2000).

İletişim becerisi ile okul başarısı arasında pozitif yönlü bir ilişkinin olduğu (Engin ve Birol, 2010) evli ve çocuk sahibi sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme puanlarının yüksek olduğu (Gelbal ve Duyan, 2010) empati ile sosyal duyarlılık arasında ilişkinin bulunduğu (Karcı, 2011) farklı araştırma sonuçlarıyla belirlenmiştir.

Öğretmenlerin çocuk sevme durumlarının çocukları daha kolay kabul etmelerine, birlikte vakit geçirmekten hoşlanmalarına, onlarla iletişim kurarken daha dikkatli ve özenli davranmalarına neden olduğu düşünülmektedir. Bu özen ve dikkat de öğretmenlerin çocuklara karşı daha empatik davranışlar sergilemelerine, etkin psikolojik dinleme yöntemlerini kullanmalarına ve çocukların seviyesine uygun konuşma içerikleri oluşturmalarına zemin hazırlamış olabilir. Bu nedenle bu araştırmadan elde edilen bulgular literatürle uyumludur (Durmuşoğlu- Saltalı ve Erbay, 2013).

Evli öğretmenlerin bekâr ve dul öğretmenlere, çocuk sahibi olan öğretmenlerin çocuğu olmayan öğretmenlere göre çocuk sevme puanlarının daha yüksek olduğu görülmektedir. Gelbal ve Duyan'ın (2010) elde ettiği bu sonuç, teorik olarak beklentilere uygun olmasına karşın, eğitim bilimi açısından irdelenmesi gerekir.

Öğretmen adayının çocuk sevme düzeylerini de dikkate alarak tercih yapması, eğitimlerini tamamlayıp mesleğe başladıklarında çocuklarla konuşma, çocukları dinleme ve çocuklarla empati kurabilmeleri becerilerini çocuk sevme düzeyleri olumlu bir katkı sağlayacak ve onların mesleki doyum ve başarılarını arttıracaktır (Durmuşoğlu- Saltalı, ve Erbay, 2013).

Öğretmenlerin mesleki anlamda en önemli gereksinimi, öğrencilerine duydukları sevgiyi kaybetmemeleridir. Öğretmenlik mesleği yaş, cinsiyet, medeni durum, branş ve deneyim farkı gözetmeksizin “çocuk sevgisi” ne sahip olmayı gerektirir.

7. SONUÇ VE ÖNERİLER

Kız sınıf öğretmeni adaylarının çocuk sevme düzeylerinin, erkek sınıf öğretmeni adaylarından daha yüksek olduğu görülmektedir. Erkek sınıf öğretmeni adaylarının çocuk sevgisine yönelik farkındalıklarının arttırılması için eğitim fakültelerinde etkinlikler yapılması önerilmektedir.

Sınıf öğretmeni adaylarından ve sınıf öğretmenlerinden çocuk kitapları okuyanların çocuk sevme düzeylerinin, çocuk kitapları okumayan sınıf öğretmeni adaylarından ve sınıf öğretmenlerinden daha yüksek olduğu görülmektedir. Sınıf öğretmenlerinin çocuk kitapları okumayanların sayısının yüksek olması önemli görülmektedir. Sınıf öğretmeni adaylarının çocuk kitaplarını okuma yönünde teşvik edilmesi önerilmektedir. Ayrıca çocuk kitapları okuma konusunda öğretmenlerin bilinç düzeyinin yükseltilmesi önerilmektedir.

Sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinden çocuk oyunlarını bilenlerin, çocuk oyunlarını bilmeyen sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinden çocuk sevme düzeylerinin daha yüksek olduğu görülmektedir. Çocukların sosyalleşmeleri için önemli yapı taşlarından olan çocuk oyunları konusunda öğretmen adaylarının ve öğretmenlerin yeteri kadar bilgi sahibi olmadıkları görülmektedir. Bu konuda daha geniş kapsamlı araştırmalar yapılması önerilmektedir.

Sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinden çocuk haberlerini takip edenlerin, çocuk haberlerini takip etmeyen sınıf öğretmeni adayları ve sınıf öğretmenlerinden çocuk sevme düzeylerinin daha yüksek olduğu görülmektedir. Çocukların medya etkisinde oldukları, günümüz toplumlarının kaçınılmaz gerçeklerinden birisidir. Öğretmenlerin öğrencileri koruyabilmek için çocuğa yönelik her türlü iletişim aracını takip etmeleri çocukların gelişimleri açısından oldukça önemlidir. Çocuk ve medya konusunda öğretmen ve öğretmen adaylarının bilgilendirilmesi önemli görülmektedir.

Ayrıca bu konuda öğretmen adayları ve öğretmenler için daha yaygın araştırmalar yapılması önerilmektedir.

Sınıf öğretmenlerinin yaş değişkenlerine göre çocuk sevme durumlarına ilişkin analiz sonuçları incelendiğinde, sınıf öğretmenlerinin çocuk sevme davranışlarında yaş kategorilerine göre anlamlı farklılıklar bulunmuştur. Yaşları 46 ve üstü olan öğretmenlerin çocuk sevme düzeylerinin genç öğretmenlere göre daha yüksek çıkması önemlidir. Genç öğretmenlerin bu konuda hizmet içi eğitimlere alınması önemli görülmektedir.

KAYNAKÇA

- Acat, B. ve Yenilmez, K. (2004). Eğitim fakültesi öğrencilerinin öğretmenlik mesleğine ilişkin motivasyon düzeyleri. *Manas Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 12, 125-140.
- Aksoy, A. (1994). *Okul öncesi eğitim kurumlarında yönetim*. Ankara: Gazi Üniversitesi Mesleki Eğitim Yayınları.
- Akyüz, E. (2000). *Ulusal ve uluslararası hukukta çocuğun haklarının ve güvenliğinin korunması*. Ankara: Milli Eğitim Bakanlığı Basımevi.
- Akyüz, E. (2001). Çocuk hakları sözleşmesinin temel ilkeleri ışığında çocuğun eğitim, *Milli Eğitim Dergisi*, 5, 151-170.
- Altay, N. ve Törüner, E. K. (2014). Öğrenci hemşirelerin klinik stres yaşama ve çocuk sevme durumlarının belirlenmesi. *Dokuz Eylül Üniversitesi Hemşirelik Yüksekokulu Elektronik Dergisi*, 7, 166-70.
- Arifoğlu, B. ve Razi, G.S. (2011). Birinci sınıf hemşirelik öğrencilerinin empati ve iletişim becerileriyle iletişim yönetimi dersi akademik başarı puanı arasındaki ilişki. *DEUHYO ED*, 4 (1), 7-11.
- Arslan, H. (2014). Eleştirel medya okuryazarlığı kapsamında çocuk odaklı haber ve programlar üzerine bir değerlendirme, *Adnan Menderes Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 1(2) 71-79.
- Baldanza, M.T. (2013). *Teacher-child interactions and children's peer engagement in pre-kindergarten* (Unpublished Doctoral Thesis). University of California, Los Angeles.
- Barnett, M.A. ve Sinisi, C.S. (1990). The initial validation of a Liking of Children Scale. *Journal of Personality Assessment*, 55, 161-167.
- Bayram, S. (2013). *Okul öncesi öğretmenlerinin empatik düşünme becerileri ile öğrencileri motive etme düzeylerinin incelenmesi*. Erciyes Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Eğitim Bilimleri Anabilim Dalı Eğitim Yönetimi Teftişi Planlaması Ve Ekonomisi Bilim Dalı. Yayımlanmış Yüksek Lisans Tezi. Kayseri.

- Beyazkürk, D. ve Kesner, J. E. (2005). Teacher-child relationships in Turkish and United States schools: A cross-cultural study. *International Education Journal*, 6(5), 547-554.
- Bin Dahari, Z. ve Sabri bin Ya, M. (2011). Factors that influence parents' choice of pre-school education in Malaysia: an exploratory study. *International journal of Business and Social Science*, 2 (15), 115-128.
- Bozkurt-Bulut, N. (2003). *İlköğretim sınıf öğretmenlerinin iletişim becerilerine ilişkin algılarının çeşitli değişkenler açısından incelenmesi*, XII. Eğitim Bilimleri Kongresi, 15-18 Ekim, Gazi Üniversitesi: Antalya.
- Brown, N., Morehead, P., Julia B., ve Smith J. B. (2008). But I love children: Changing elementary teacher candidates' conceptions of the qualities of effective teachers. *Teacher Education Quarterly*, Winter, 169-183.
- Charlesworth, R. ve Radeloff J. D. (1991). *Experiences in math for young children*. (Second Edition). New York: Delmar Publishers Inc. Albany.
- Copley, J. V. (2000). *The young child and mathematics*. USA: National association for The education of young children.
- Cüceloğlu, D. (1993). *İnsan davranışı-psikolojinin temel kavramları*, İstanbul: Remzi Kitabevi.
- Cüceloğlu, D. (2005). *Yeniden insan insana*, İstanbul: Remzi Kitabevi.
- Çankaya İ.H, ve Aküzüm, C. (2010). İlköğretim okullarında öğretmenlerin iletişim kurma düzeyleri ile yöneticilerinin destekleyici liderlik rolleri arasındaki ilişki, *Dicle Üniversitesi Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi Dergisi*, 14, 49-57.
- Çapri, B. ve Çelikkaleli, Ö.(2008). Öğretmen adaylarının öğretmenliğe ilişkin tutum ve mesleki yeterlik inançlarının cinsiyet, program ve fakültelerine göre incelenmesi. *İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 9 (15), 33-53.
- Çelik, E. (2008). *Okul öncesi eğitim öğretmenlerinin empatik eğilimlerinin bazı değişkenler açısından incelenmesi*, Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Konya.

- Çelik, K., Sarıtaş, E., ve Çatalbaş, G. (2013). The effect of student teachers' liking of children and empathic tendency on the attitudes of teaching profession. *International Journal Social Science. & Education*, 3(2), 499-510.
- Çimen, M. (1988). *Cinsiyet ve bazı sosyo-ekonomik değişkenlerin, lise öğrencilerinin mesleki ilgilerine etkisi*. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Hacettepe Üniversitesi, Ankara.
- Demirel, Ö. (2006). *Öğretim İlke ve Yöntemleri Öğretme Sanatı*. Ankara: Pegem-A Yayıncılık.
- Dereli İman, E. (2014). Okul öncesi öğretmen adaylarının çocuk sevgisi ve öğretmenlik mesleğine ilişkin motivasyonlarının incelenmesi, *Kuramsal Eğitim Bilim Dergisi*, 7(4), 482-505.
- Downing, J. E., Ryndak, D. L., ve Clark, D. (2000). Paraeducators in inclusive classrooms: Their own perceptions. *Remedial and Special education*, 21, 171-181.
- Dökmen, Ü. (2003). *İletişim çatışmaları ve empati*. İstanbul: Sistem Yayıncılık.
- Durmuşoğlu-Saltalı, N. ve Erbay, F. (2013). Okul öncesi öğretmenlerinin konuşma, dinleme ve empati becerilerinin çocuk sevme davranışı açısından incelenmesi. *Ahi Evran Üniversitesi Kırşehir Eğitim Fakültesi Dergisi*, 14 (1), 159-174.
- Duyan, V. ve Gelbal, S. (2008). Barnett Çocuk Sevme Ölçeği'ni Türkçeye uyarlama çalışması. *Eğitim ve Bilim*, 33 (148), 40-48.
- Ekinci Vural, D. (2006). *Okul öncesi eğitim programındaki duyuşsal ve sosyal becerilere yönelik hedeflere uygun olarak hazırlanan aile katılımlı sosyal beceri eğitimi programının çocuklarda sosyal becerilerin gelişimine etkisi*. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Dokuz Eylül Üniversitesi. Eğitim Bilimleri Enstitüsü, İzmir.
- Ekinci, Ö. ve Aybek, B. (2010). Öğretmen adaylarının empatik ve eleştirel düşünme eğilimlerinin incelenmesi. *İlköğretim Online*, 9(2), 816-827.

- Ekşi A. (1999). *Ben hasta değilim. Çocuk Sağlığı ve hastalıklarına biyo-psikososyal yaklaşım*. Ankara: Nobel Tıp Kitabevi.
- Elikesik, M. (2013). *Sosyal bilgiler öğretiminde empati ve sosyal bilgiler öğretmenlerinin empatik becerilerinin bazı değişkenlere göre incelenmesi*. Atatürk Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü İlköğretim Ana Bilim Dalı Sosyal Bilgiler Öğretmenliği Bilim Dalı. Yayımlanmış Doktora Tezi. Erzurum.
- Elkin, F. (1995). *Çocuk ve toplum*. (Çev. Nazife Güngör) Ankara: Gündoğan Yayınları.
- Ercan, R. (2014). Öğretmenlerde çocuk sevgisi, *International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish or Turkic*, 9(8), 435-444.
- Erdem, Y. ve Duyan V. A. (2011). Determination of the factors that affect the level of pediatric nurses liking of children. *Journal of Med Science*, 41, 295-305.
- Erdoğan, S. ve Şimşek- Bekir, H. (1997). İş eğitimi (Teknoloji eğitimi) öğretmen adaylarının öğretmenlik mesleğine ilişkin görüşleri I. *Uluslararası Öğretmen Yetiştirme Sempozyumu, Çanakkale On Sekiz Mart Üniversitesi, 27-29 Kasım*
- Ergin, A. ve Birol, C. (2000). *Eğitimde iletişim*. Ankara: Anı Yayıncılık
- Ergün, M. ve Özdaş, A. (1999). Okul gözlemi ve uygulama çalışmalarının öğretmen adayları üzerindeki etkisi. *AKÜ Sosyal Bilimler Dergisi*, 3, 115-119.
- From, E. (2011). *Sevme Sanatı*. (Çev. Özden Saatçi Karadana), İzmir: İlya İzmir Yayınevi.
- Gelbal, S. ve Duyan, V. (2010). İlköğretim öğretmenlerinin çocuk sevme durumlarına etki eden değişkenlerin incelenmesi. *Hacettepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 38, 127-137.

- Gülay, H. (2009). 5-6 yaş çocuklarının sosyal konumlarını etkileyen çeşitli değişkenler, *Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Eğitim Fakültesi Dergisi*, 6 (1), 104-121.
- Gülveren, H. (2007). *Eğitim fakültesi öğrencilerinin eleştirel düşünme becerileri ve bu becerileri etkileyen eleştirel düşünme faktörler*. Yayınlanmamış Doktora Tezi, Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, İzmir.
- Hacıoğlu, M. (2007). *Okul öncesi yöneticilerinin sergiledikleri iletişim becerilerinin algıları ile öğretmenlerin empati düzeyleri arasındaki ilişki*. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Yeditepe Üniversitesi, İstanbul.
- Hancı, H. (2002). *Adli tıp ve adli tıp bilimler*. Ankara: Seçkin yayıncılık.
- Harmandar, M., Bayrakçeken, S., Kıncal, R.Y., Büyükkasap, E. ve Kızılkaya, S. (2000). Kazım Karabekir Eğitim Fakültesinde okul deneyimi uygulaması ve sonuçlarının değerlendirilmesi. *Milli Eğitim Dergisi*, 148, 12-22.
- Helvacı, M.A. (2009). Öğretmenlik mesleğinin özellikleri. N. Sayılan (Ed.). *Eğitim Bilimine Giriş İçinde*. Ankara: Anı Yayıncılık.
- Howes, C. (2000). Socio-emotional classroom climate in child care, child-teacher relationships and children's second grade peer relations. *Social Development*, 9 (2), 191-204.
- İkiz, E. (2009). *İlköğretim Okullarında Çalışan Psikolojik Danışmanların Empati Düzeylerinin İncelenmesi*, Dokuz Eylül Üniversitesi Psikolojik Danışma ve Rehberlik Anabilim Dalı, İzmir.
- Jackman, H. L. (2005). *Early education curriculum: A child's connection to the world*. (Third Edition). New York: Thomson Delmar Learning.
- Justice, L.M., Cottone, E.A., Mashburn, A., ve Rimm-Kaufman, S.E. (2008). Relationships between teachers and preschoolers who are at risk: contribution of children's language skills, temperamentally based attributes, and gender authors. *Early Education & Development*, 19 (4), 600 – 621

- Kandır, A. ve Orçan, M. (2009). Alt ve üst sosyo- ekonomik düzeydeki ailelerin beş- altı yaş çocuklarının erken öğrenme becerilerinin bazı değişkenler yönünden incelenmesi, *Kuramsal Eğitim Bilim Dergisi*, 2(1), 1-13.
- Karaca, H. M., Gündüz, A., ve Aral, N. (2011). Okul öncesi dönem çocuklarının sosyal davranışının incelenmesi, *Kuramsal Eğitim Bilim*, 4 (2), 65-76.
- Karasar, N. (2007). Bilimsel araştırma yöntemi, (17. Baskı). Ankara: Nobel Yayınları.
- Karcı, Y. (2011). İletişim meslek lisesi öğrencilerinin empatik iletişim beceri düzeylerinin incelenmesi. *Selçuk İletişim*, 6 (4) 155-167.
- Katman, H.A.(2010). *Okul yöneticilerinin Empatik eğilimlerinin incelenmesi: Isparta il merkezi örneği*. Sosyal bilimler enstitüsü, Süleyman Demirel Üniversitesi, Isparta.
- Kaya, N., Turan, N. ve Öztürk, A. (2011). Türkiye’de erkek hemşire imgesi. *Uluslararası insan bilimleri dergisi*, 8,16-30.
- Kesicioğlu, O. S. ve G. Güven (2014). “Okul Öncesi Öğretmen Adaylarının Özyeterlik Düzeyleri İle Problem Çözme, Empati Ve İletişim Becerileri Arasındaki İlişkinin İncelenmesi” *Turkish Studies - International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish or Turkic*, 9 (5), 1371-1383.
- Korkut, F. (2005). Yetişkinlere yönelik iletişim becerileri eğitimi. *Hacettepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 28, 143-149.
- Kostak, M. A. (2013). Hemşirelik ve ebelik öğrencilerinin çocuk sevme durumları, çocuk sağlığı ve hastalıkları hemşireliği dersinin çocuk sevme durumlarına etkisi ve etkileyen faktörler. *Cumhuriyet Hemşirelik Dergisi*, 2, 50-66.
- Kurtay, D., Özkök, S., Barlık Y., Yatağan, M., Kurtay, A., ve Akman E. (2004). *Çocuk ihmal ve istismarına multidispner yaklaşım*. Aydın: T.C. Başbakanlık Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu Yayınları.

- Malmberg, L. E. (2008). Student teachers' achievement goal orientation during teacher studies: Antecedents, correlates and outcomes. *Learning and Instruction*, 18, 438-452.
- Mete, S. ve Gerçek, E. (2005). PDÖ yöntemiyle eğitim gören hemşirelik öğrencilerinin empatik eğilim ve becerilerinin incelenmesi, *Dokuz Eylül Üniversitesi Hemşirelik Yüksekokulu Dergisi*, 9 (2), 16-25.
- Murray, C., ve Greenberg, M. T. (2000). Children's relationships with teachers and bonds with school: An investigations of patterns and correlates in middle childhood. *Journal of School Psychology*, 38 (5), 423-445.
- Odom, S.L. (2000). Preschool inclusion: What we know and where we go from here. *Topics in Early Childhood Special Education*, 20(1), 20-27.
- Onur, B. (2005). Çocukluğun dünü ve bugünü. *Kebikeç-İnsan Bilimleri İçin Kaynak Araştırmaları Dergisi*, 19, 99-112.
- Öz, İ. (1997). *Çocukta uyum ve davranış bozuklukları*. Ankara: Kök yayıncılık.
- Özabacı, N. (2006). Çocukların sosyal becerileriyle ebeveynlerin sosyal becerileri arasındaki ilişki üzerine bir araştırma, *Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 16(1), 163-179.
- Özbek, F. (2002). *İşyeri içerisindeki sorunların çözümünde empatik anlayış geliştirmek*, Doktora Tezi, Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Bursa.
- Özdemir, E.E. (2012) *Çocuk istismarı haberlerinin yazılı basında sunumu*, (Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi) Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü. Ankara
- Özdemir-Uluç, F.(1997). *Psiko- sosyal ve hukuki açıdan koruyucu aile bakımı*, Ankara: Atilla Kitapevi.
- Özkara, Y. (2013). The profile of pre-service teachers' tendencies towards liking of children. *International Journal of Academic Research Part B*. 5 (3), 228-232.

- Özmen, F. (1999). Etkili eğitimin gerçekleştirilmesinde duyuşsal alanın önemi - sevgi eğitimi-. *Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 9 (1), 193-198.
- Pehlivan, K. B. (2008). Sınıf öğretmen adaylarının sosyo-kültürel özellikleri ve öğretmenlik mesleğine yönelik tutumları üzerine bir çalışma. *Mersin Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 4(2), 151-168.
- Pianta, R.C. ve La Paro, K. (2003). Improving early school success. *Educational Leadership*, April, 24-29.
- Polat, O. (1999). Tıbbi Açıdan Çocuk Hakları ve Çocuk İstismarı, Cumhuriyet ve Çocuk, 2. Ulusal Çocuk Kültürü Kongresi Bildirileri, Ankara, Ankara Üniversitesi Basımevi, 1999.
- Polat, O. (2001). *Çocuk ve şiddet*, İstanbul: Der Yayınları.
- Polat, O. (2006). *Cinsel istismar rehberi*. İstanbul: Forart matbaa.
- Rudasill, K. M. (2011). Child temperament, teacher–child interactions, and teacher–child relationships: A longitudinal investigation from first to third grade. *Early Childhood Research Quarterly*, 26 (2), 147-156.
- Sağ, R.(2008). The expectations of student teachers about cooperating teachers, supervisors, and practise schools.*Eurasian Journal of Educational Research*, 32, 117-132.
- Saltalı, D.N ve Erbay, F .(2013). Okul öncesi öğretmenlerinin konuşma, dinleme ve empati becerilerinin çocuk sevme davranışı açısından incelenmesi, *Kırşehir Eğitim Fakültesi Dergisi (KEFAD)*, 4(1), 159-174.
- Seyhani, M., Özder, H., ve Konedralı, G. (2009). KKTC ilkokul öğretmenlerine uygulanan ödül- ceza politikalarının değerlendirilmesi. *Kuram ve Uygulamada Eğitim Yönetimi*, 15(57), 109–131.
- Şahin, D. ve Anlıak, Ş. (2008). Okul öncesi çocuklarının öğretmenleriyle kurdukları ilişkiyi algılama biçimleri. *Eğitim Bilimleri ve Uygulama*, 7(14), 215-230.
- Turan, Ö., Öztürk, A., Kaya, N. ve Aştı T. (2011). Toplumsal cinsiyet ve hemşirelik. *Maltepe Üniversitesi hemşirelik bilim ve sanatı dergisi*, 4, 166-173.

- Türk, S. (2010). *Öğretmen adayları ile ilköğretim okullarında görev yapan öğretmenlerin çocuk istismarı potansiyeli açısından incelenmesi*. Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi, Zonguldak Karaelmas Üniversitesi, Zonguldak.
- Uğurlu, T.C. (2013). Öğretmenlerin iletişim becerisi ve empatik eğilim davranışlarının çocuk sevme düzeyleri üzerine etkisi, *Pegem Eğitim ve Öğretim Dergisi*, 3(2), 2013, 51-61.
- Uyanık Balat, G., G. Çelebi, H. Yılmaz, T. Gümüştekin (2014). “Duyusal Zekâ Ve Empatik Eğilim: Okul Öncesi Öğretmenleri Üzerine Bir Araştırma” *Turkish Studies – International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish or Turkic*, 9 (8), 893-901.
- Van der Kolk, B. A., ve Fisler, R. (1995). Dissociation and the fragmentary nature of Traumatic memories: Overview and explanatory study. *Journal of Traumatic stress*, 8, 505-525.
- Veenman, S. (1984). Perceived problems of beginning teachers. *Review of Educational Research*, 54 (2), 143-178.
- Walls, R.T., Nardi, A.H., Von Minden, A.M., ve Hoffman, N. (2002). The characteristics of effective and ineffective teachers. *Teacher Education Quarterly*, 29(1), 39-48.
- Wright, T. A. ve Douglas, B. (1997). The Contribution of Burnout to Work Performance, *Journal of Organizational Behavior*, 18, 491-499.
- Yazıcı, Z. (2013). Okul öncesi öğretmen adaylarının çocuk sevme eğilimlerinin incelenmesi, *Mediterranean Journal of Humanities*, 3(2), 279-286.
- Yenibaş-Şirin, R.A. (2007). *Ailede çocuğun istismarı ve umutsuzluk*, Ankara: Nobel Yayınevi.
- Yıldırım, M. C. (2008). İlköğretim okulu öğretmen ve yöneticilerinin öğretmenlerin ödüllendirilmesine ilişkin görüşleri. *Kuram ve Uygulamada Eğitim Yönetimi*, 56, 663- 690.

- Yılmaz, N. (2011). *Okul öncesi öğretmenlerinin iletişim becerileri, problem çözme becerileri ve empatik eğilim düzeyleri*. Muğla Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık Bilim Dalı. Yayımlanmış Yüksek Lisans Tezi. Muğla.
- Yiğit, R. (2008). Çocukların cinsel istismarı ve ensest. *İnternet Tıp Dergisi*, 1(3), 90- 100
- Yoleri, S. (2014). *Okul öncesi öğretmenlerinin çocuk sevme düzeyine etki eden değişkenlerin incelenmesi*. Ejer congress, 24-26 Nisan, İstanbul Üniversitesi Kongre Merkezi
- Yörükoğlu A. (1989). *Çocuk ruh sağlığı*. İstanbul: Türkiye İş Bankası Yayınları.
- Yörükoğlu, A. (2000). *Değişen toplumda aile ve çocuk* (6. Baskı). İstanbul: Özgür Yayınları.

EKLER

Ek 1

Çocuk Sevme Ölçeği

Hiç	Ne katılıyorum			Tamamen		
Katılmıyorum	Ne katılmıyorum			Katılıyorum		
1	2	3	4	5	6	7

Maddeler	1	2	3	4	5	6	7
1.Çocukları oyun oynarken izlemekten keyif alırım.							
2. Bir çocuğu tanımaktan mutluluk duyarım.							
3. Çocuklarla konuşmaktan hoşlanmam.*							
4. Çocukları kucalamaktan mutluluk duyarım.							
5. Bir çocuğu gülümsettiğim zaman mutlu olurum.							
6. Etrafımda çocukların olmasından hoşlanmam.*							
7. Çocukları parkta oynarken izlemekten keyif alırım.							
8. Çocuklarla birlikteyken zamanın nasıl geçtiğini fark etmem.							
9. Çocukların birbirleriyle konuşmalarını dinlemekten hoşlanırım.							
10. Çocuklar rahatsızlık vericidir.*							
11. Bir çocuğun gülümsemesi için çaba harcamaktan keyif alırım.							
12. Onları bir kere tanıdınız mı, bütün çocukları sevimli bulursunuz.							
13. Çocukların bağırması ve etrafta koşuşturması beni rahatsız eder.*							
14. Çocukları severim.							

* Tersten puanlama yapılacaktır

EK 2**KİŞİSEL BİLGİ FORMU (SINIF ÖĞRETMENİ ADAYLARI İÇİN)**

1-Cinsiyet: Erkek () Kadın ()

2-Çocuk kitapları okur musunuz? Evet () Hayır ()

3- Yeteri kadar çocuk oyunu bildiğinizi düşünüyor musunuz? Evet () Hayır ()

4-Basın yayın organlarından ya da sosyal medyadan çocuk haberlerini takip eder misiniz? Evet () Hayır ()

EK 3**KİŞİSEL BİLGİ FORMU (SINIF ÖĞRETMENLERİ İÇİN)**

1-Cinsiyet: Erkek () Kadın ()

2- Yaşınız: 25-35 yaş () 36-45 yaş () 46+ yaş ve üstü ()

3-Çocuk kitapları okur musunuz? Evet () Hayır ()

4- Yeteri kadar çocuk oyunu bildiğinizi düşünüyor musunuz? Evet () Hayır ()

5-Basın yayın organlarından ya da sosyal medyadan çocuk haberlerini takip eder misiniz? Evet () Hayır ()

6- Öğretmenlik mesleği yaşamınızda öğrenci kaynaklı herhangi bir idari soruşturma geçirdiniz mi? Evet () Hayır ()

EK 4.

ARAŞTIRMA İZİN BELGESİ

_Evrak Tarih ve Sayısı: 12/12/2014-81686

T.C.
ERCIYES ÜNİVERSİTESİ REKTÖRLÜĞÜ
Öğrenci İşleri Daire Başkanlığı

Sayı :14065294-044/
Konu :Anketler

EĞİTİM BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ MÜDÜRLÜĞÜNE

- İlgi : a) 13/11/2014 tarihli ve 044/74865 sayılı yazınız.
b) Eğitim Fakültesi Dekanlığı'nın 19/11/2014 tarihli ve 044/76152 sayılı yazısı.
c) Kayseri İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün 05/12/2014 tarihli ve 605/6114579 sayılı yazısı.

Enstitünüz Eğitim Bilimleri Anabilim Dalı Eğitim Programları ve Öğretimi Bilim Dalı Tezli Yüksek Lisans Programı öğrencilerinden Yıldız ÇAY'ın "Sınıf Öğretmeni Adaylarının ve Sınıf Öğretmenlerinin Çocuk Sevme Düzeylerinin İncelenmesi" konulu yüksek lisans tez çalışması ile ilgili olarak "Çocuk Sevme Ölçeği"ni Eğitim Fakültesi öğrencilerine yapmasının uygun görüldüğü İlgi (b) yazıda; Kayseri İl Milli Eğitim Müdürlüğü bünyesinde Kayseri İli Melikgazi, Kocasinan, Talas ve Hacılar İlçelerine bağlı ilgi yazınız ekindeki listede isimleri bulunan ilkokullarda bulunan Sınıf öğretmenlerine yapmasında bir sakıncanın olmadığı Anket Değerlendirme Komisyonu tarafından tespit edildiği ve eğitim- öğretimi aksatmadan Okul Müdürünün gözetimi ve sorumluluğunda yapması, araştırma sonucundan Okul Müdürlüğünün İl Milli Eğitim Müdürlüğüne bilgi vermesi kaydıyla uygun görüldüğü Kayseri İl Milli Eğitim Müdürlüğünden alınan İlgi (c) yazıda bildirilmektedir.

Bilgilerinizi ve gereğini rica ederim.

e-İmzalıdır

Prof.Dr. Hasan YETİM
Rektör a.
Rektör Yardımcısı

EK :
İlgi (b) ve İlgi (c) yazılar.

Evrakı Doğrulamak İçin : http://193.255.88.15/enVision-Sorgula/validate_doc.aspx?V=BE5NMPLT

Pin : 48081

Erciyes Üniversitesi Talas Yolu Melikgazi 38039 KAYSERİ
Telefon: +90 352 437 49 47
E-Posta: ogridbsk@erciyes.edu.tr

Ayrıntılı bilgi için İrtibat: Bekir Yılmaz
Faks: +90 352 437 20 23
Elektronik Ağ: <http://ogrisl.erciyes.edu.tr>

Bu belge 5070 sayılı Elektronik İmza Kanununun 5. Maddesi gereğince güvenli elektronik imza ile imzalanmıştır.

Evrak Tarih ve Sayısı: 11/12/2014-24072

T.C.
KAYSERİ VALİLİĞİ
İl Millî Eğitim Müdürlüğü

Sayı : 94025929/605-611-4579
Konu: Anket İzni

05/12/2014

ERCIYES UNİVERSİTESİ REKTÖRLÜĞÜNE
(Öğrenci İşleri Dairesi Başkanlığı)

İlgi: 14.11.2014 tarih ve 17191 sayılı yazınız.

Üniversiteniz Eğitim Bilimleri Enstitüsü Eğitim Bilimleri Anabilim Dalı Eğitim Programları ve Öğretimi Bilim Dalı Yüksek Lisans programı Öğrencisi Yıldız ÇAY'ın Müdürlüğümüze Bağlı ek listede bildirilen okullardaki öğretmenlere yönelik "Sınıf Öğretmeni Adaylarının ve Sınıf Öğretmenlerinin Çocuk Sevme Düzeylerinin İncelenmesi" konulu yüksek lisans anket çalışmasını yapmasında bir sakınca olmadiğı Anket Değerlendirme Komisyonu tarafından tespit edilmiş olup, eğitim-öğretimi aksatmadan Okul Müdürünün gözetiminde ve sorumluluğunda araştırmanın yapılması, Okul Müdürlüğü tarafından araştırma sonucunun Müdürlüğümüze bilgi verilmesi kaydıyla uygun görüldüğü ile ilgili Valilik Memandan alınan 03.04.2014 tarihli 1366656 sayılı onay ekte gönderilmiştir. Bilgilerinizi arz ederim.

Mahmut TATLI
İl Millî Eğitim Müdürü V.

Ekler.

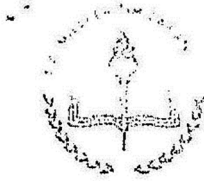
1- Onay Örneği (1 Adet)

Behmet AKKAS
Mühür
Güvenli Elektronik İmza
Aşıl ile Aynıdır.
05.12.2014

Hacı Saki Mah. Osman Kavuncu Bul.
No:40 B 38010 Kocasinan KAYSERİ
Elektronik Ağ: www.kayseri.meb.gov.tr
e-posta: arge18@meb.gov.tr

Ayrıntılı bilgi için N.TAŞ (Sel.)

Tel: (0 352) 330 11 25 (160)
Faks: (0 352) 336 76 04

T.C.
KAYSERİ VALİLİĞİ
İl Millî Eğitim Müdürlüğü

Sayı : 94025929/605/6066388
Konu: Anket İznî

04/12/2014

VALİLİK MAKAMINA

İlgi : Bakanlığımız Yenilik ve Eğitim Teknolojileri Genel Müdürlüğü'nün 07/03/2012 tarihli ve 3616 sayılı (2012/13 Genelge) emirleri.

Ereğyes Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Eğitim Bilimleri Anabilim Dalı Eğitim Programları ve Öğretimi Bilim Dalı Yüksek Lisans programı Öğrencisi Yıldız ÇAY'ın Müdürlüğümüze Bağlı ek listede bildirilen okullardaki öğretmenlere yönelik "Sınıf Öğretmeni Adaylarının ve Sınıf Öğretmenlerinin Çocuk Seyme Düzeylerinin İncelenmesi" konulu yüksek lisans anket çalışması yapması isteği ile ilgili Ereğyes Üniversitesi Öğrenci İşleri Daire Başkanlığı'nın 14/11/2014 tarih ve 17191 sayılı yazıları ilişikte sunulmuştur.

Ereğyes Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Eğitim Bilimleri Anabilim Dalı Eğitim Programları ve Öğretimi Bilim Dalı Yüksek Lisans programı Öğrencisi Yıldız ÇAY'ın Müdürlüğümüze Bağlı ek listede bildirilen okullardaki öğretmenlere yönelik "Sınıf Öğretmeni Adaylarının ve Sınıf Öğretmenlerinin Çocuk Seyme Düzeylerinin İncelenmesi" konulu yüksek lisans anket çalışması yapmasında bir sakıncanın olmadığı Anket Değerlendirme Komisyonu tarafından tespit edilmiş olup, eğitim-öğretimi aksatmadan Okul Müdürlerinin gözetiminde ve sorumluluğunda araştırmanın yapılması, Okul Müdürlüğü tarafından araştırma sonucunun Müdürlüğümüze gönderilmesi kaydıyla uygun görülmektedir.

Makamınıza da uygun görüldüğü takdirde, olurlarınıza arz ederim.

Mahmut TATLI
İl Millî Eğitim Müdürü V.

OLUR
04/12/2014
Mehmet AKTAŞ
Vali a
Vali Yardımcısı

Ek:
1-Anket Örneği (6 sayfa)

Evrak Tarih ve Sayısı: 19/11/2014-76152

T.C.
ERCIYES ÜNİVERSİTESİ REKTÖRLÜĞÜ
Eğitim Fakültesi Dekanlığı

İdari İşler Birimi
Sayı :35312859-044/
Konu :Anketler

REKTÖRLÜK MAKAMINA
(Öğrenci İşleri Daire Başkanlığı)

İlgi : 14/11/2014 tarihli ve 17191 sayılı yazınız

Üniversitemiz Eğitim Bilimleri Enstitüsü Eğitim Bilimleri Anabilim Dalı Eğitim Programları ve Öğretimi Bilim Dalı Tezli Yüksek Lisans Programı öğrencilerinden Yıldız ÇAY'ın "Sınıf Öğretmeni Adaylarının ve Sınıf Öğretmenlerinin Çocuk Sevme Düzeylerinin İncelenmesi" konulu yüksek lisans tez çalışması ile ilgili olarak "Çocuk Sevme Ölçeği"ni uygulamak amacıyla Fakültemiz öğrencilerine anket uygulaması yapma isteği bizzat kendisinin gerçekleştirmesi kaydıyla Dekanlığımız tarafından uygun görülmüştür.

Bilgilerinizi ve gereğini arz ederim.

Prof.Dr. Ahmet ŞAHİN
Dekan

Evrakı Doğrulamak İçin : http://193.255.88.15/enVision-Sorgula/validate_doc.aspx?V=BELC18E8

Pin : 28831

Erciyes Üniversitesi Talas Yolu Melikgazi 38039 KAYSERİ
Telefon:+90 352 437 32 06
E-Posta:egitim@erciyes.edu.tr

Ayrıntılı bilgi için İrtibat: Esra Çürüktaş
Faks:+90 352 437 88 34
Elektronik Ağ:<http://egitim.erciyes.edu.tr>

ÖZ GEÇMİŞ

KİŞİSEL BİLGİLER

Adı, Soyadı : Yıldız ÇAY
 Uyruğu : Türkiye (TC)
 Doğum Tarihi ve Yeri : 25 Eylül 1985, Yozgat
 Medeni Durumu : Bekar
 Tel : 0 533 258 15 63
 E-mail : yildizcayyy@hotmail.com
 Yazışma Adresi : Saffet Arslan İlkokulu Hacılar/KAYSERİ

EĞİTİM

Derece	Kurum	Mezuniyet
Yüksek Lisans	EÜ Eğitim Bilimleri Enstitüsü	2015
Lisans	OMÜ Amasya Eğitim Fakültesi	2008
Lise	Sorgun Anadolu Lisesi, Yozgat	2004

İŞ DENEYİMLERİ

Yıl	Kurum	Görev
2008- Devam ediyor	Saffet Arslan İlkokulu	Öğretmen

YABANCI DİL

İngilizce